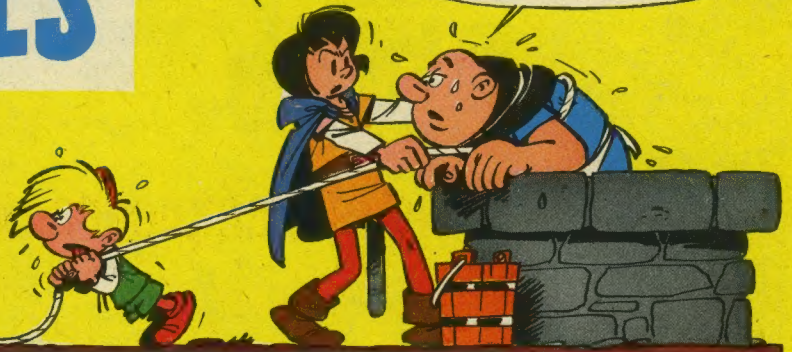


ROBBEDOES

JOHAN EN PIRREWIET DE RING DER MERENBERGERS

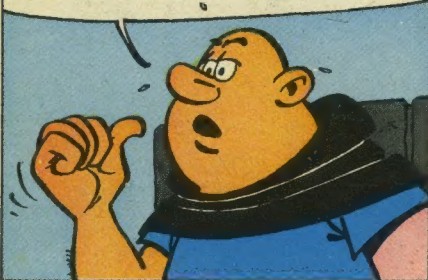
WAT IS ER
GEBEURD?

WE ZIJN VANNACHT
DOOR ROVERS OVERVALLEN!
ZE HEBBEN HEER HERTOG
GEVANGEN GENOMEN!



Johan en Pirrewiet zijn naar de stad gegaan om een paard te halen voor de hertog van Merenberg.

ZE KNEVELDEN HEM EN SMETEN
HEM OP EEN PAARD. TOEN KEER-
DE EEN VAN HEN ZICH NAAR
MIJ TOE EN ZEI: "GEEN GETUIGEN!"
EN ZE NAMEN ME MEE NAAR
BUITEN EN GOODEN ME IN DIE
PUT!



TOT MIJN GELUK KON IK ME AAN EEN
STEEN VASTGRÛPEN. IK WACHTTE DE
HELE NACHT EN GODDANK, U BENT OP
TJD GEKOMEN. IK HAD 'T NIET VEEL
LANGER KUNNEN UITHOUDEN!



HAD U DIE LUI NOOIT EERDER
GEZIEN?

NEE!



MAAR DE HERTOG MOET EEN VAN
HEN GEKEND HEBBEN, DEGENE
DIE HUN AANVOERDER LEEK!
WANT TOEN HI DIE ZAG, SCHREEUW-
DE HI: "VERRADER! VOOR DIE
JUDASSTREEK ZUL JE BOETEN!"



ZO, ZO! EN ZOU U DIE
MAN HERKENNEN?

NOU...
DAT
DENK IK
WEL!



GOED! VOELT U ZICH FLINK GENDEG
OM OP WEG TE GAAN?

EH...
JA!

AI!



LATEN WE DAN MAAR
GAAN! WE RUDEN NAAR
HET SLOT MEERBERGEN!

DAAR HEB JE
'T! NU BEGINT
DE NARIGHEID
WEER! WAT
'N LEVEN!

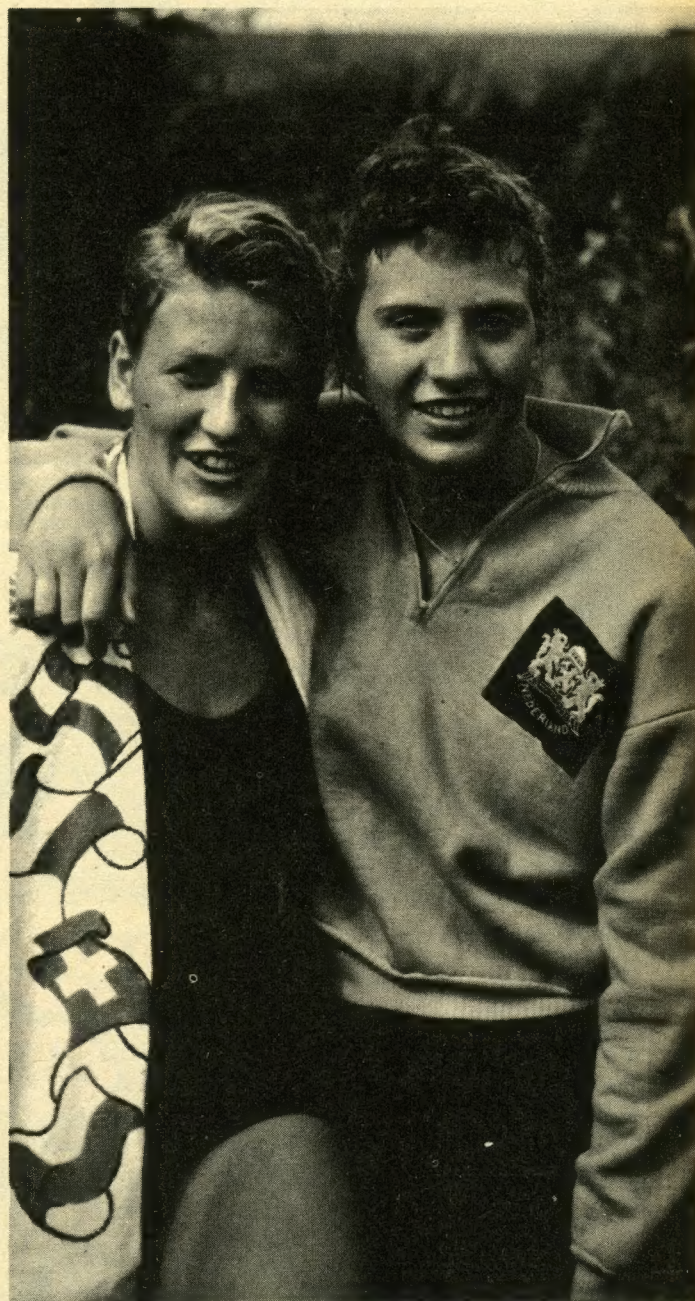


RIA VAN VELSEN

een wereldkampioene van vijftien jaar

RIA VAN VELSEN heeft maar één jaar nodig gehad om uit te groeien van een volkomen onbekend schoolmeisje tot een internationaal befaamde sport-vedette, waarvan vooral nu, in dit Olympische jaar, de naam regelmatig over de telex-lijnen door de wereld flitst en waarvan het gezichtje ons tientallen keren per maand breed en vrolijk vanaf de foto's in de dagbladen toelicht. Een leuk meisje, die Ria, denken we dan. Een onbezorgd meisje, dat alles heeft wat ze maar begeert. Leuke reizen, bekendheid. Waar de mensen op straat nog eens nadrukkelijk naar kijken als ze langs hen loopt. En dat alles, die droom van iedere teenager, is voor Ria in één jaar gekomen. Omdat ze op 20 juli 1958 — als vijftienjarige! — in Nijmegen de 100 meter rugslag in 1 minuut en 12,3 seconde zwom. Een wereldrecord!

Deze foto is genomen in Maastricht, vlak nadat Ria het wereldrecord 100 m rugslag had behaald. Achter haar: Rini Dobber.



Hier zie je Ria van Velsen (rechts) met Leny de Nijs toen zij, op vijftienjarige leeftijd, het wereldrecord behaald had.



ONZE NIEUWE SPORTRUBRIEK

De sport vervult in het leven van de hedendaagse jeugd een belangrijke rol. De meeste jongeren beoefenen zelf een of andere tak van sport en bijna iedere jongen en bijna ieder meisje leest er graag over. Daarom starten wij vandaag met een nieuwe sportrubriek waarin onze medewerker **ROB SPORTMAN** jullie op de hoogte zal houden van alles wat interessant is voor de jeugd. Wie ideeën heeft of wie graag een bepaalde sport behandeld wil zien, kan ons een briefje schrijven. Want als het enigszins kan, komen we aan jullie verlangens tegemoet. Daar is deze nieuwe rubriek het overtuigende bewijs van.

Ria vindt die belangstelling fijn, natuurlijk. Ze is trots op haar prestaties. En ze is wel zo verstandig om te profiteren van alle voordelen, die daaraan verbonden zijn. Maar toch, geloof ik, zijn er wel eens momenten waarop ze niet zo bekend zou willen zijn. Dat ze simpelweg — net als jullie en ik — dingen zou kunnen doen, waarin ze zelf plezier heeft. Niet dat ze het zwemmen naar vindt en dat ze zich geen opofferingen wil getroosten. Dat is met de Haagse zwemster beslist niet het geval. Maar soms kan het haar allemaal wel eens teveel worden. Dan benauwt haar de wetenschap dat de mensen alleen maar top-prestaties van haar verwachten. Dan benauwt haar ook de kritiek, die veelal echt te scherp is voor een zeventienjarige. En dan zou ze wel eens uit de band willen springen, 's avonds naar een feestje of een film willen gaan. Of eens gaan dansen, om de spanning en nervositeit af te reageren. Want nerveus is ze, deze Ria van Velsen. Ondanks haar wereldrecords, die haar toch eigenlijk een enorm zelfvertrouwen moesten schenken.

Ria krijgt in het wedstrijdseizoen geen kans voor feestjes. Net zo min als alle andere bekende sportmensen. Zij moeten, ieder op hun gebied, hard trainen en zichzelf veel ontzeggen, willen ze althans de top bereiken. En dat laatste is een gezonde eerzucht, die men ook in het gewone leven moet hebben. Ria heeft natuurlijk haar schoolwerk, al komt dat wel eens in gedrang. Daarnaast moet zij iedere dag tenminste twee à drie uur trainen. Hard en intensief. Om een goede conditie te handhaven, stapt ze vrijwel iedere avond onmiddellijk na het eten in bed. Het is een zelf-discipline om bewondering voor te hebben.

En hoe gek het ook klinkt: eigenlijk heeft Ria nog een « lui » bestaan, vergeleken met de andere Nederlandse zwemstertjes, die allen even oud zijn als de Haagse, soms nog iets jonger. Ik ken namelijk ook meisjes, die 's morgens al om half zes uit bed stappen

om te gaan trainen. Die 's middags, tussen schooltijd, weer trainen en voor ze naar huis gaan nogmaals in het water liggen. Vele kilometers « trekken » zij per dag, om het uithoudingsvermogen op te voeren, om hardheid op te doen en om die enkele seconden te overwinnen, die hen van de top-klasse scheiden. Cor Scheele, de wijze en begripvolle trainer van Ria van Velsen, vindt dat voor zijn pupil niet nodig. Hij kent de mentale kwetsbaarheid van Ria, forceert niets, maar vertrouwt op haar grote talenten. Want talent heeft Ria van Velsen in overvloed. Met haar slank figuur, lange armen en benen is zij bijzonder geschikt voor haar specialiteit, de rugslag. Voor Ria is dan ook de training beperkt tot het zwemmen van 2.100 meter per dag. Vierhonderd meter beenslag, vierhonderd meter met een afwisselende armslag, vierhonderd meter uitsluitend de gecombineerde armbeweging, vierhonderd meter armen en benen. En tenslotte nog een fikse « interval »-training van tien banen van 50 meter. Dan is Ria moe, doodmoe. En dat kan ook nauwelijks anders. Want Scheele spaart zelfs zijn beste leerling niet.

Het verhaal van de zwemcarrière van Ria van Velsen begint eigenlijk pas in 1956, toen Ria net dertien jaar was. Natuurlijk had ze daarvoor ook al veel gezwommen, maar een kampioene zag men toch echt niet in haar. Tot Cor Scheele, bij wie ze was gaan trainen, op het idee kwam haar op de rugslag te gaan oefenen. Hij had het goed gezien. Heel snel kwam Ria tot opmerkelijke resultaten en in het volgende jaar — het eerste jaar dus, waarin zij eigenlijk aan grote wedstrijden deelnam — drong zij langzaam maar onstuitbaar door tot de top-klasse. En tenslotte kwam die 20ste juli 1958, waarop ze in Nijmegen precies ééntiende seconde afknabbelde van het wereldrecord van de Britse Margaret Edwards. In één slag stond Ria van Velsen met haar 1.12.3 in het middel-punt van de belangstelling.



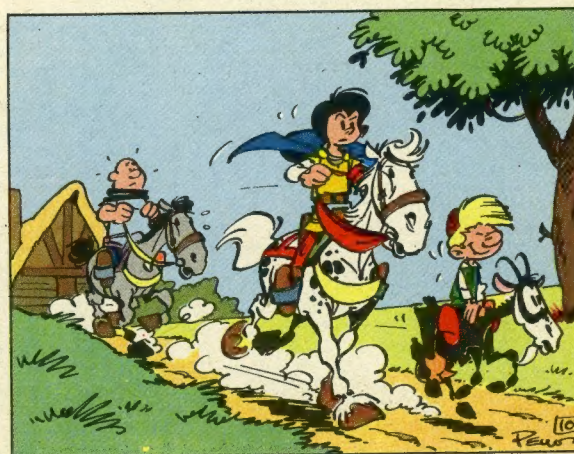
Ria van Velsen heft juichend haar arm in de lucht. En met reden! Je verbetert nu eenmaal niet elke dag je eigen wereldrecord!

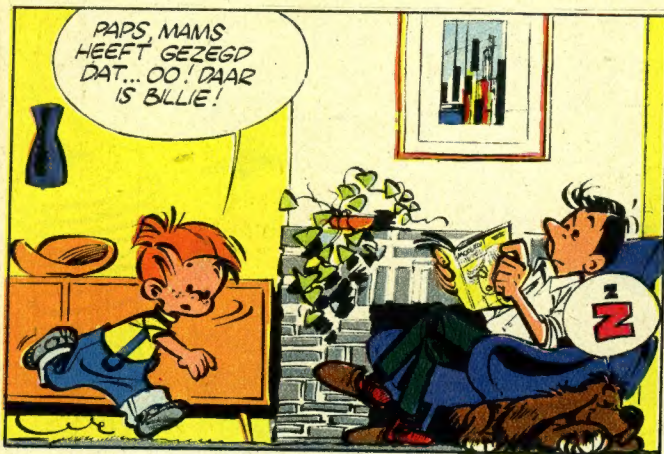
Maar de Haagse was er nog niet. Kort na het verrichten van die trotse prestatie kreeg zij namelijk twee enorme teleurstellingen te verwerken. Eerst, drie dagen later al, ontnam een andere Britse, Judy Grinham, haar weer het record door in Cardiff 1.11.9 te zwemmen. En vlak daarop faalde Ria door gebrek aan internationale ervaring en ook door gebrek aan zelfvertrouwen bij de Europese kampioenschappen in Boedapest. Zij werd daar vijfde in de finale, met een tijd van 1.15.2, een tijd die aanmerkelijk beneden haar capaciteiten was. De kritiek op de vijftienjarige brak los...

Ria van Velsen heeft zich op bewonderenswaardige wijze door die moeilijke periode gewerkt. Ruim een jaar later werd zij opnieuw wereldrecordhoudster (1.11.7). Maar anderhalve maand daarna werd zij ontroond door de

Amerikaanse Carin Cone. In 1960 kwam de Haagse weer aan de top door in Leipzig 1.11.0 te zwemmen en in Maastricht stelde zij haar record zelfs nog scherper: 1.10.9. Ria van Velsen was daarmee de eerste zwemster ter wereld, die kans had gezien om een wereldrecord twee keer te heroveren. Hetgeen getuigt van wilskracht. Doch het lijkt wel, alsof er op het wereldrecord van Ria een noodlot rust. Want precies een week na de prestatie in Maastricht kwam uit de Amerikaanse plaats Indianapolis het bericht dat Lynn Burke, de grootste concurrente van de Nederlandse, een tijd van 1.10.1 had gezwommen. Later zelfs 1.10.0. Maar zonder twijfel heeft dat het Haagse zwemstertje alleen maar geprikkeld. Ze weet nu dat ze nog meer van zichzelf moet vergen. En zal dat doen. Want ook in de sport krijg je niets cadeau!

JOHAN EN PIRREWIET (vervolg)



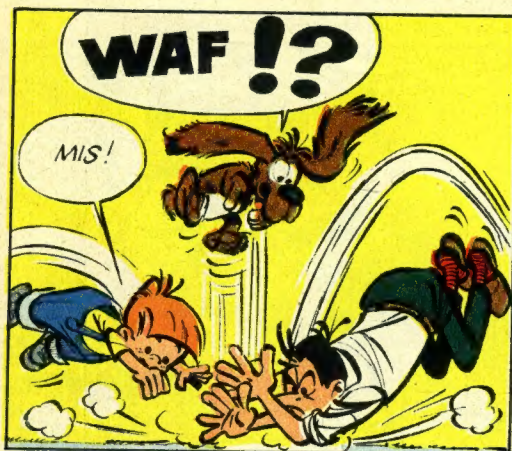
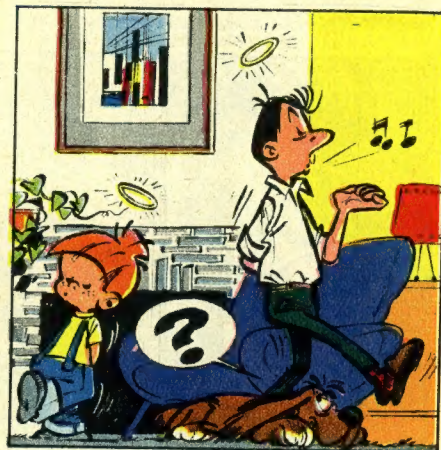


PAPS, MAMS HEEFT GEZEGD DAT... OO! DAAR IS BILLIE!



BZZZ... BZZ... SSSST!

ZO? GOED!



WAF !?

MIS!



VANG HEM! HI HEEFT BEGREPEN WAT WE MET HEM WILDEN!

IK GA AL PAPS!



PAS OP, PAPS, HI KOMT TERUG!

HI IS AL VOORBIJ!

ZZZZOE



WAAROM HEBBEN WI NIET ZOALS IEDEREEN EEN LEUK GOUDVISJE IN EEN KOM?

IK WEET WAT, PAPS! IK ZAL HEM ZEGGEN DAT IK EEN BEEN VOOR HEM HEB!



MMM...LEKKER!LEKKER!...EEN MOOI BEEN VOOR BILLIE!

IN ORDE, PAPS, HI HOUDT OP!



GA VLUG DE DEUR OPENDOEN!

JA, PAPS

DIE GULZIGHEID WORDT MIJN ONDERGANG..



ZOOOO... OPGELET

GRIP HEM AAN DIE KANT

JA PAPS!

TOE, DUW!

WACHT, IK ZAL ME OPHUSEN...

JA, PA!

O, HUSEN!

WE ZULLEN VALLEN, PA!

OPGE...

AAAAAAH!

PLONS!



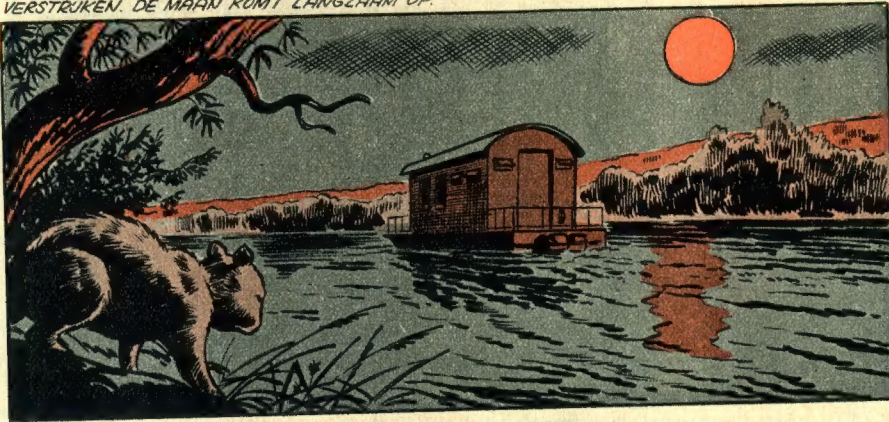
'T IS VOOR MEKAAR, MAMS! BILLIE IS IN ZIJN BAD!



EEN AVONTUUR VAN SANDY

Geholpen door Sandy wil Linda haar werkelijke ouders opsporen. De oude Paddy neemt hen mee naar de kust.

DE OUDE ARK ZAKT MET DE STROOM MEE DE MURRAY AF NAAR HET WESTEN. DE UREN VERSTRIJKEN. DE MAAN KOMT LANGZAAM OP.



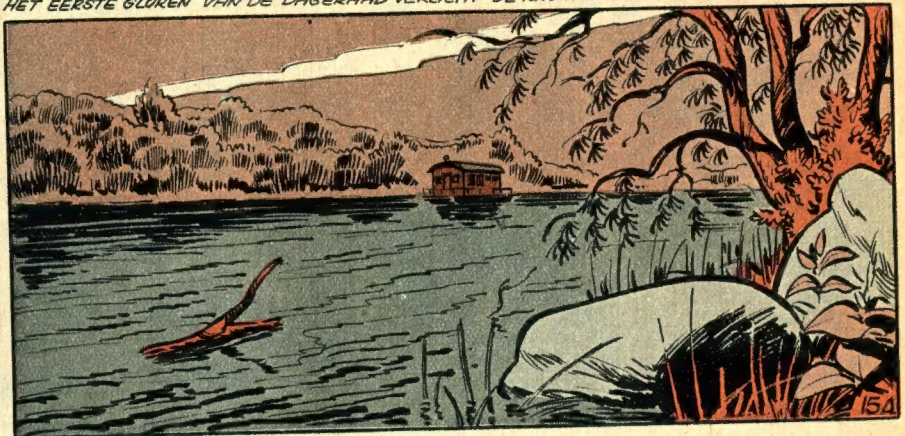
WAAR BED GAAN, JONGENS!

EN JIJ?..



MAAK JE OVER MIJ MAAR GEEN ZORGEN. IK ZOU GEEN OOG DICHT KUNNEN DOEN.

HET EERSTE GLOREN VAN DE DAGERAAD VERLICHT DE KRUIJEN DER BOMEN...

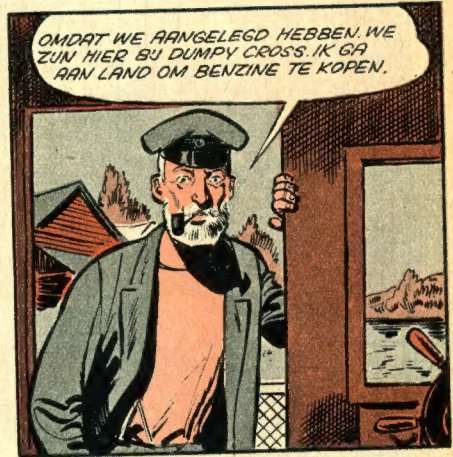


EVEN LATER...

WAT... WAT IS ER?..



WAAROM DRAAIT DE MOTOR NIET MEER, PADDY?..



OMDAT WE ANGELEGD HEBBEN, WE ZIJN HIER BIJ DUMPY CROSS. IK GA AAN LAND OM BENZINE TE KOPEN.



SA NIET WEG, IK BEN DADELUK TERUG!



LEKKER GESLAPEN, SANDY?..

ALS EEN MARMOT. IK... OH!



DAAR... EEN WOON-SCHUIT!... DAT IS... !?

Willy Lambil 11/53.

MENSENJACHT OP DE MURRAY

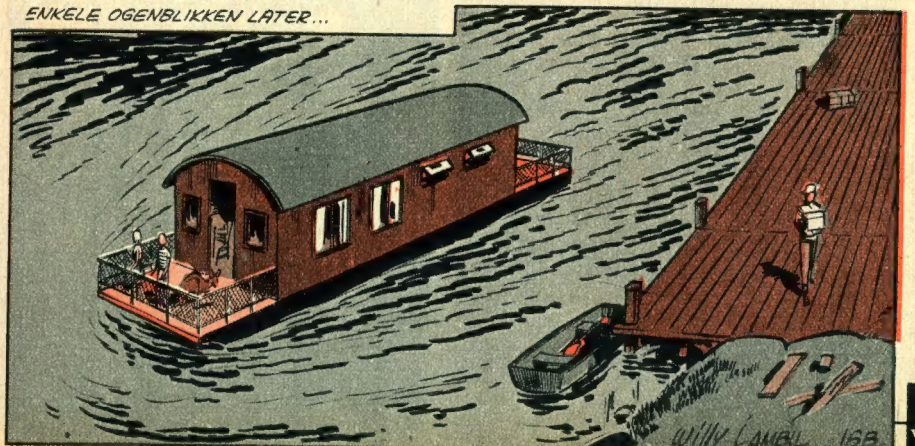
door
WILLY
LAMBIL



HET VAARTUIG DAT SANDY VOOR DE "BROLGA" HEEFT AANGEZIEN, PASSEERT HEN...



ENKELE OGENBLIKKEN LATER...



Wordt
vervolgd



TERS KOMEN TERUG

Jets en piloten worden door 'n geheimzinnige organisatie naar de Zuid-Chinese zee vervoerd. Buck en zijn maats vragen een van die piloten uit, die hun in handen is gevallen.

TEKENAAR : VIC. HUBINON
TEKST : J. M. CHARLIER

EN EEN UUR LATERS AAN BOORD VAN DE "SARATOGA" WAAR EEN GEHEIME SPOEDCONFERENTIE IS BELEGD...

DIE GEBEURTENISSEN STAVEN DE O.S.S. RAPPORTEN. ER IS IETS OP TIL ERGENS AAN DE OEVER VAN DE CHINESE ZEE, EEN OVERVAL VAN GROTE OMVANG! IMMERS, DE AANSTICHTERS LATEN MET GEWELDIGE KOSTEN VERSCHILLENDE ESKADERS VETS AANRUKKEN.

WE MOETEN ZIEN DIE PILOTEN TERUG TE VINDEN OM ZETEGEN TE HOUDEN TOT WE HUN UITVOERIGER INLICHTINGEN HEBBEN AFGEPERST, ONDER ANDERE AANGAANDE DIE GEHEIMZINNIGE VROUW DIE DE ZIEL VAN HET COMPLIT SCHUNT TE ZIJN!

NIET MAKKELIJK!

WE ZITTEN IN EEN VREEMD LAND... MET WELKE RECHT ZOU DEN WE DE AANHOUDINGS EISEN VAN LIEDEN DIE IN GEEN ENKEL OPZICHT DE PHILIPPINSE WET HEBBEN GESCHONDEN? AL WAT WE HUN KUNNEN VERKUITEN IS DIE ROOKBOM EN HET DRAGEN VAN VERBODEN WAPENS.

TROUWENS, WE HEBBEN GEEN TIJD MEER OM TE HANDELEN. IMMERS, DIE HUIRLINGEN VERLATEN VANNACHT AL MANILLA... HOE WETEN WE NIET... EN UIT HET GEBEURDE BLIJKT WEL DAT ZE ZICH ZOLANG SCHUUL ZULLEN HOUDEN.

IK GA MANNEN OP ALLE VLEGVELDEN UITZETTEN EN ALLE HAVENS VAN HET EILAND WAARSCHUWEN. MAAR ZONDER OVERTUIGING... DE LIEDEN MET WIE WE TE MAKEN HEBBEN, ZIJN MACHTIG GENOEG OM HUN EIGEN VERVOERMIDDELEN TE HEBBEN.

IK WILDE IN ELK GEVAL DAT DE "SARATOGA" VANNACHT ZEE KIEST EN DAT DE ESKADERS IN ALARMTOSTAND BLIJVEN, KLAAR OM OP TE STIJGEN ZODRA WE HET SEIN GEVEN!

WE ZULLEN "LAAR" ZIJN!

MURPHY LAAT MET SPOED ALLE VERLOFGANGERS AAN LAND TERUGROEPIEN. WE VAREN OM 20 UUR UIT!

AYEAYE, SIR!

IK ZAL U DE LIJST LATEN BEZORGEN VAN ALLE REGELMATIGE VLUCHTEN DIE VANNACHT BOVEN DE PHILIPPijnen WORDEN UITGEVOERD. UW TAAK IS HET NU TE PROBEREN DE NIET OP DEZE LIJST VOORKOMENDE TOESTELLEN OP TE SPOREN EN TE IDENTIFICEREN.

U DENKT BLIJKBAAR DAT DE GEHURDE PILOTEN EN HUN BEGELEIDSTER VANNACHT CLANDESTIEN MANILLA ZULLEN VERLATEN PER PARTICULIER VLEGSTUIG? MAAR WAAROM NIET PER BOOT?

EEN UITMUNTENDE INVVAL, DANNY! VE MANNEN MOETEN DUS EVENEENS LANGS DE KUSTEN PATROUILLEREN, MET DE OPDRACHT ELK VERDRACHTSCHIP TE IDENTIFICEREN EN TE VOLGEN!

WE HEBBEN VEEL MEER MENSEN NODIG!

EN NOG GEEN KWARTIER LATER, TERWIJL DE MILITAIRE VEEPS VAN BOORD IN DE STRATEN VAN MANILLA DE VERLOFGANGERS BEGINT OP TE ROEPIEN...

HALLO! ALGEMENE OP-ROEP! ALGEMENE OP-ROEP! BEVEL AAN ALLE MATROZEN EN VLIEGERS VAN DE U.S.S. "SARATOGA" IN DE KORTST MOGELIJKETIJD AAN BOORD TERUG TE KOMEN! IK HERHAAL...

WEL, VERHIP!

IN DE ONMETELIJKE LOODSEN VAN HET VLEGKAMPSCHIP BEGINNEN DE WACHTPLOEGEN DE VLEGSTUIGEN KOORTSACHTIG STARTKLAAR TE MAKEN...

VOORAL DE RADARS GOED NAKUKEN! DE MAATS MOETEN IN HET DONKER WERKEN!...

Flip en Sullivan vernemen dat Aaron dood is, maar ontdekken een vaas waarop de overledene een stuk

NADERHAND IN DE TREIN, DIE HIEN NAAR SAN FRANCISCO TERUGBRENGT...

FLINK WE HEBBEN GEWONNEN! ONDANKS DE MACHT VAN ONZE GEHEIMZINNIGE VJANDEN ZIJN WE ZE VOOR GEWIEEST IN DE VACHT OP DE SCHAT... WE HEBBEN DE DRIE STUKKEN VAN AKIHITO'S RAPPORT BIJ MEKAAR!

WIE BEZITTEN NU DE SLEUTEL TOT EEN FABELACHTIG FORTUIN! WE ZIJN RIJK!

NOG NIET, SULLIVAN!

NU ALLEEN MAAR DE AAD GAAN HALEN WAAR HI LIEP EN DE REIS NAAR DE KORAALZEE IS LANG! JOOST MEET WAT VOOR VOETANGELS EN KLEM MEN ER VOOR ONS WESLIGGEN EN DIE WEG LIEP AL MET SLACHTOFFERS BEZAARD: AKIHITO, AARON...

EN HET IS NOG NIET UIT, KIJK MAAR!

GOEIE GENADE LUCIANO!

ESCAPED CONVICT MURDERED!

HU IS VANMORGEN DOOD AANBETROF EN OP EEN VERLATEN WEG, DE KRANTEN HEBBEN HET OVER EEN WRAAK NEMING, MAAR JIJ WEEET EVENBOEL ALS IK, DAT NIET ZIJN OUDE MEDERPLICHTIGEN HEM UIT TULAMO CITY HEBBEN HELDEN VLUCHTEN EN TOEN ONTVUERD HEBBEN.

NOG ALTIJD DIE GEHEIMZINNIGE ORGANISATIE! ARME LUCIANO! IK MAG ER NIET AAN DENKEN HOE ZIJN KIDNAPPERS HEN ZIJN GEHEIM ONTRUKT ZULLEN HEBBEN VOOR ZE HEM... DE BANDIETEN!

LUCIANO DOOD! AARON DOOD! DAT BETEKENT, FLINK, DAT WIJ DE ENIGE WEZENS OP DE WERELD ZIJN DIE HET GEHEIM VAN DE SCHAT HELEMAAL BEZITTEN.

BRRR, HET LOOFT ME IJSHOUD OVER DE RUG!

ONZE VJANDEN, DIE ZO RIJK ZIJN INBELICHT, ZULLEN DIT OOK GAUW WETEN... DAAROM ZIJN WIJ VOORTAAN HUN ENIGE DOELWIT.

WE MOETEN DAN OOK VERDUJVEN! KOMPLEET EN ONMIDDELIJK!

WAT BEDDELE JE?

DAT VE NIET MEER NAAR JE HOTEL TERUGGAAT, MAAR BIJ MIJ IN MIJN SCHUULHOL BLIJFT WONEN, TOT WE NAAR DE KORAALZEE VERTREKKEN! JE BELT O'BRIEN OP OM HEM GERUST TE STELLEN!

BEN JE DOL? O'BRIEN ZAL WILLEN WETEN WAAR IK ZIT!

DAN VERTIK VE IT HEM DAT TE ZEGGEN, ALS ONZE VJANDEN OMS IN TULAMO VOORRONDEN ZIJN EN DIE AANSLAG IN HET VLIESTUIS TEGEN JOU BERAMEN, DAN KOMT DAT DOORDAT ZE AL JE GANGEN NASINGEN!

ONDANKS ZIJN HEFTIGE PROTESTEN VAN FLIP SULLIVAN NIET VAN ZIJN IDEE AFBRENGEN... DAAROM HOUDT ONZE REPORTER IN VREDE'SNAAM ZIJN MOND, EN EEN HALF UUR LATER, VIA TWEEEMAAL OVERSTAPPEN EN TALLOZE OMWEGEN...

HIER IS MIJN SCHUULPLAATS! WIJ ZIJN VEILIG! NIEMAND KOMT ONS HIER OPSPOREN!

DAT IS TE HOPEN!

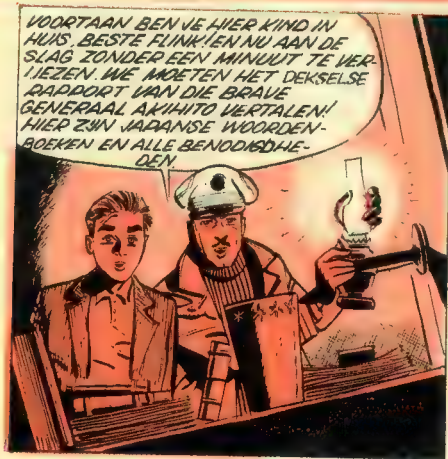
HE, DAAR ZIJN ZE! WAARSCHUW DE BAAS! NU KUNNEN WE HANDELEN!

de koraalzee

van het document heeft overgeschilderd, waarin de plaats van een verborgen schat vermeld wordt...

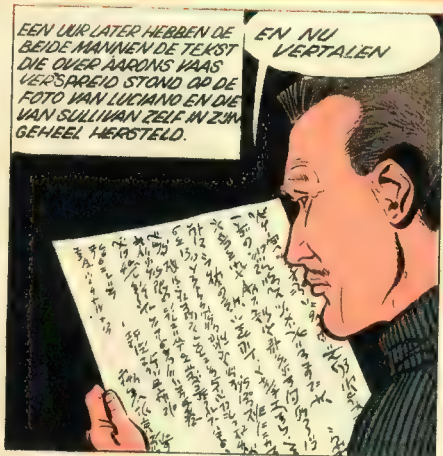
C. EDDY-
PAAPE
J.M. CHARLIER.

VOORTAAN BEN JE HIER KIND IN HUIS. BESTE FLINK EN NU AAN DE SLAG ZONDER EEN MINUUT TE VERLIEZEN. WE MOETEN HET DEKSELSE RAPPORT VAN DIE BRAVE GENERAAL AKIHITO VERTALEN! HIER ZIJN JAPANESE WOORDENBOEKEN EN ALLE BENODIGDHEDEN.



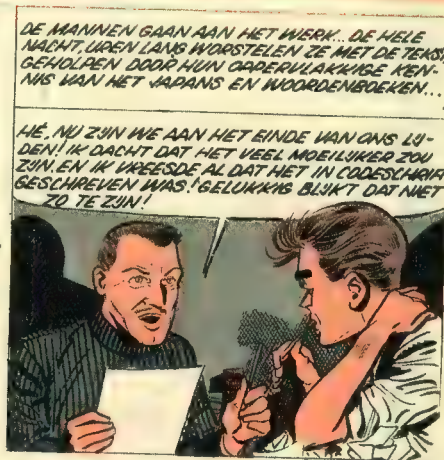
EEN LUIJLATER HEBBEN DE BEIDE MANNEN DE TEKST DIE OVER AARONS VAAS VERSPREID STOND OP DE FOTO VAN LUCIANO EN DIE VAN SULLIVAN ZELF IN ZIJN GEHEEL HERSTELD.

EN NU VERTALEN



DE MANNEN GAAN AAN HET WERK... DE HELE NACHT, UREN LANG WOORSTELEN ZE MET DE TEKST, GEHOLPEN DOOR HUN OPPERVLAKKIGE KENNIS VAN HET JAPANESE EN WOORDENBOEKEN...

HE, NU ZIJN WE AAN HET EINDE VAN ONS LIDEN! IK DACHT DAT HET VEEL MOEILIJKER ZOU ZIJN EN IK WREESDE AL DAT HET IN CODESCHRIFT BESCHREVEN WAS! GELUKKIGS BLIJKT DAT NIET ZO TE ZIJN!



EEN LAATSTE MAAL HEEFT SULLIVAN NAGEGAAN OF DE VERTALING HELEMAAL KLOOT...

AL WAT ONS TE DOEN STAAT IS NU SAMENGEVAT OP DIT ENE BLAADJE! DE REST VERNIETIGEN WE!



VAMMER! DIE VAAS EN DIE FOTO VAN DE CATALINA MAKEN MIJN ENIGE GEDACHTENISSEN VAN AARON EN LUCIANO, MAAR WE MOGEN GEEN ENKELE ONVOORZICHTIGHEID BEGAAN. DE SCHEUVEN MAKEN WE TOT PUEIER.

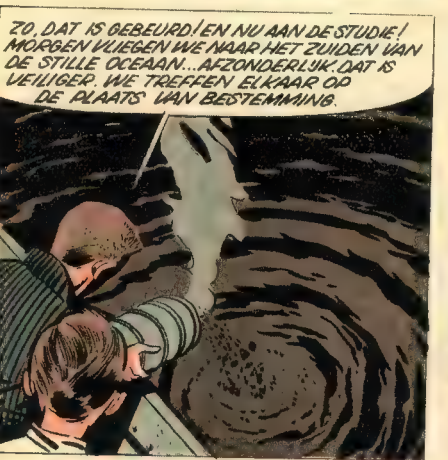


EN WAT BEN JE NU VAN PLAN?

EERST DIT STOF IN HET WATER GOOIE... DAN ALLEBEI HET STUK UIT HET HOOFD LEREN! EN HET DAARNA OOK VERNIETIGEN. JE GEHEUGEN IS DE ENIGE BRANDKAST DIE NIEMAND ORENKRUGT!



ZO, DAT IS BEBEURD! EN NU AAN DE STUDIE! MORGEN VLIEGEN WE NAAR HET ZUIDEN VAN DE STILLE OCEAAN... AFZONDERLIJK DAT IS VEILIGER. WE TREFFEN ELKAAR OP DE PLAATS VAN BESTEMMING.



ONVERDROTEN STUDEREN DE BEIDE MANNEN DE VERTALING VAN AKIHITO'S RAPPORT IN...

VOOR MIJ IS HET AFGELOREN. TOT HET LAATSTE WOORD IS IN MIJN HOOFD GEBEIF. IK ZAL ZE NOOIT VERGETEN.

HEUS? O.K. IK BEN OOK KLAAR! GEEN LEEMTEN TE VRIEZEN? GOED, DAN MAKEN WE ONS WERK AF!



EN NU WETEN WE WERKELIJK ZEKER DAT WIJ DE ENIGEN ZIJN DIE DE SCHAT KUNNEN BEREIKEN.



EN DIE AVOND, NA ENKELE UREN RUST...

NU GAAN ONZE PLAATSEN IN HET VLIJEGTUIG BESPREKEN... NU BELT METEEN JE VRIEND O'BRIEN OP EN SEINT NAAR JE KRANT!



EEN PAAR TELLEN LATER...

VOORUIT MAAR! DE KADE IS VERLATEN, MAAR UITKIJKEN EN PARRAAT BLIJVEN OM JE TE VERDEDIGEN!

DEKSELS, HET IS AL VEEL LATER DAN IK DACHT. HET BESTE IS DAT WE EEN TAXI, NE-MEN!

DAAR ZIJN ZE EINDELIJK! HET BEGON WAT LANG TE DUREN! WIJ STAAN ALSINDS GISTERAVOND TE LOEREN.

SHUT UP! VLUIG! BEEF SAM HET SEINTRIE! HI MOET ZE AAN HET EINDE VAN DE KADE TEGENKOMEN!



Wordt vervolgd



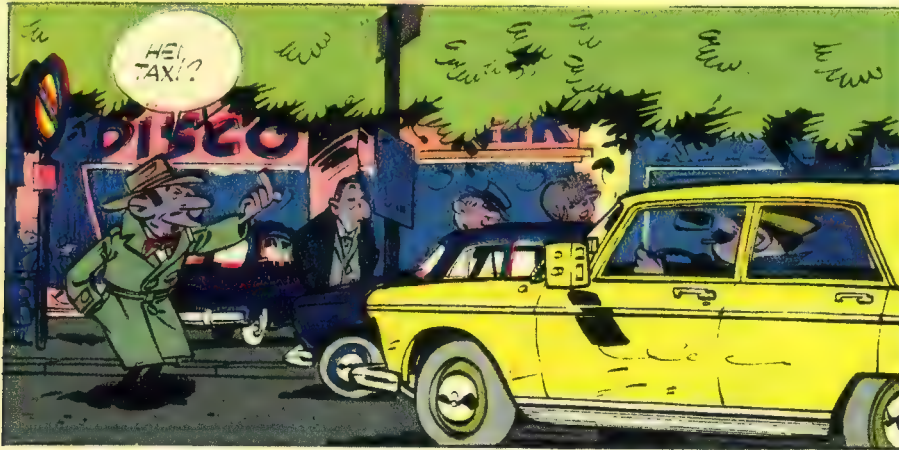
MAAR OP HET DAK VAN HET GEBOUW!



TEXIGUAY

In welke nieuwe avonturen zal de vreemde bezoeker Slim meeslepen?

door M. TILLET



Wordt vervolgd



DE BEVERPATROUILLE door MiTaq

EEN OUDE VROUW?

HET IS WEL DEGELIJK HIER!

O, PADVINDERS! WAT EEN VERRASSING!

WAT KAN IK VOOR JE DOEN, JONGENS?

EH... NEEM ONS NIET KWALJK, MEVROUW... WE ZIJN VERDWAALD... ZIJN VERDWAALD... WE WILDEN NAAR HET MAASTE DORP TOE...

O, DAT IS MAKELIJK! JE HOEFT DEZE WEG MAAR TE VOLGEN TOT DE TWEEDE DRIESPOON. DAN SLA JE LINKS AF TOT AAN HET OMGEVALLEN KRUISBEELD. DAN DANK U VRIENDELIJK!

WEEER NAAR LINKS EN DAN RECHTUIT!

GELUKKIG MAAR DAT WE U GEVONDEN HEBBEN, MEVROUW. WE DACHTEN DAT DIT HUIS VERLATEN WAS! U IS ZEKER DE NIEUWE HUURSTER?

IK, HELE MAAL NIET! IK WOON HIER AL VAREN, MOEDERZIEL ALLEEN!

ZO? GEEFT U SOMS ONDERDAD AAN MENSEN DIE TOEVALLIG VOORBIJKOMEN?

NOOIT OFTE NIMMER! DAAR BEN IK VEEL TE BANG VOOR!

EN TOCH HEB IK NIET, GEDROOMD!

BEDREMMELD, UIT HET VELD GESLAGEN, PUTTEN DE PADVINDERS ZICH UIT IN DANKBETUIGINGEN EN DRUIVEN AF...

HMM... NU GAAT ONS VOORNAAMSTE SPOOR IN ROOK OP... NOOIT KUNNEN WE WIE DAN OOK OVERTUIGEN DAT JOUW VERHAAL WAAR IS, ARME VLIEG! ZE LACHEN ONS, VIERKANT UIT!

EN TOCH STAAN EEN MENSENLEVEN EN ERG BELANGRIJKE PLANNEN OP HET SPEL. DIE MOGEN WE NIET ZO MAAR OPGEVEN!

WE HEBBEN GEDAAN WAT WE KONDEN! ALS NIEMAND ONS GELOVEN WIL, WAT KUNNEN WE DAN NOG HOPEN?

NET OP DAT OGEN BLIK IN HET NACHTWIJSJE...

OEF! WAT HEB IK 'T WARM VAN DIE VERWENSTE PRIJK! HM, VREEMD, DAT BEZOEK VAN DIE PADVINDERS! OCH KOM, WEEER DIE ACHTERDOCHT VAN ME! IK MOET ODDASSEN, MIJN VERBEELDING SLAAT OP HOL!

ER IS MAAR EEN KANS OM DE BODE TE REDDEN EN ZIJN KOSTBARE PAKKET. ALS WIJ ZELF DE VERRADER ONTMASKEREN EN DE SPIONNEN VOOR WIE HI WERKT.

BEN JE GEK? HOE KAN DAT?

WE KUNNEN BEST HET HUIS IN HET BOS IN 'T OOG HOUDEN... HOE MEER IK DAAR AAN DENK, HOE ZEKERDER IK WEEET DAT IK ME NIET VERGIJST HEB. DAAR HEB IK GESCHULD EN HET KOMPLOT ONTDEKT!

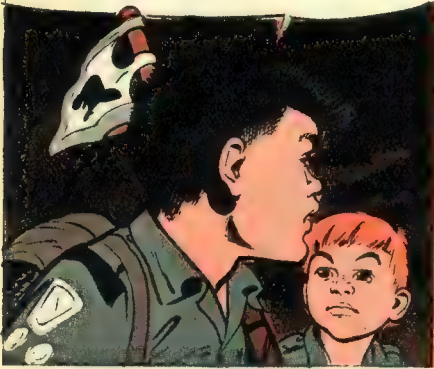
TENSLOTTE KAN DIE OUIWE URDUW BEST MET DIE SPIONNEN MEE-DOEN! VLIEG HEEFT GELIJK: LATEN WE HAAR AF-LOEREN!

HMM... DAT LIJKT ME NIET DE GOEDE OPLOSSING.

DE MAN MET DE DONKERE BRIL

De Bevers hebben het huis gevonden waar Vlieg beweert spionnen te hebben betrappt bij het smeden van een complot.

ALS WE OM DAT KROT HEEN DOLEN, DAN LOPEN WE IN DE GATEN. IS DIE VROUW WERKELIJK EEN HANDLANGSTER, DAN WAARSCHUWT ZE DE SPIONNEN!



HET TWEEDE BEDRIJF ZAL ZICH IN SOESTERDUIN EN IN DE BUURT VAN HET AMERIKAANSE KAMP AFDELEN EN NIETS BEWUST ONS DAT DIT HUISJE VERDER NOG EEN ROL MOET SPELEN. WE LODEN OUS GROTE KANS DAT WE HIER VOOR NIETS OP DE LOER LIGGEN!

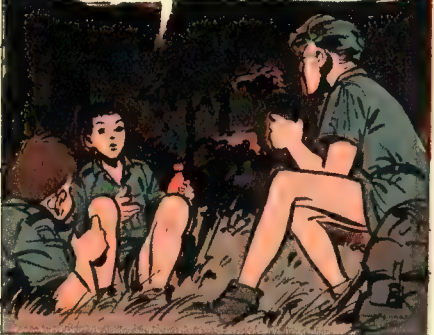


VOLGENS MI IS ONZE ENIGE KANS DAT IETS NIEUWS TE WIJEN TE KOMEN DAT WE ONS IN SOESTERDUIN OPHOUDEN EN HET POSTKANTOOR IN DE GATEN HOUDEN.



JE HEBT GELUK, GELOOF IK!

WIJ WIJEN DAT DE VERRADER ALLE AANWIJZINGEN AANGAANDE HET VERTREK VAN DE KOERIER PER TELEGRAM ZAL OVERSEINEN. EN DIT WORDT DOOR EEN HELPER OP HET KANTOOR TE SOESTERDUIN AFGEGEVEN... TO KUNNEN WE HEM ONTMASKEREN.



DROMMELS, DAN HEBBEN WE NOG MAAR EEN PAAR UUR OM TOE TE SLAAN.

VOLDOENDE OM DE AMERIKANEN TE WAARSCHUWEN EN DOOR NIEMAN DE TELEGRAMBESTELLER TE LATEN AANHOUDEN, EN DIE ZAL DAN MOETEN BEKENEN NAMENS WIE HI HET DING VERZENDT. DAN IS 'T NOG UROEG GEENDEG OM DE TIJD EN DE WEG VAN DE KOERIER TE VERANDEREN.

NOG EEN VOORDEEL VAN JOUW PLAN: IN SOESTERDUIN LET NIEMAND EROP DAT WIJ ER ZIJN. EN HET TELEGRAAFKANTOOR ZAL ER NIET OVERBELAST WIJZEN. SOESTERDUIN IS MAAR EEN GRANT DORP!

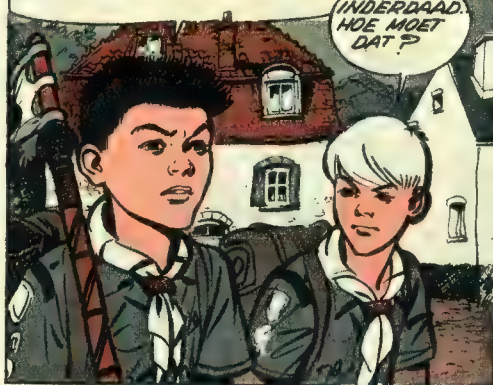


NADAT ZE HUN KAMP IN KEIZERSBERGEN HEBBEN OPGEBROKEN, ZIJN DE BEVERS IN SOESTERDUIN AANGEKOMEN. METEEN ONDERNEMEN ZE EEN VERKENNINGSTOCHT NAAR HET MARKTPLEIN, WAAR HET POSTKANTOOR GELEGEN IS.



O, KIK MOEDER DADUINDERS!

HMM, IK ZIE NIET IN HOE WE HIER DAGENLANG ONOPGEMERKT OP WACHT KUNNEN STAAN.

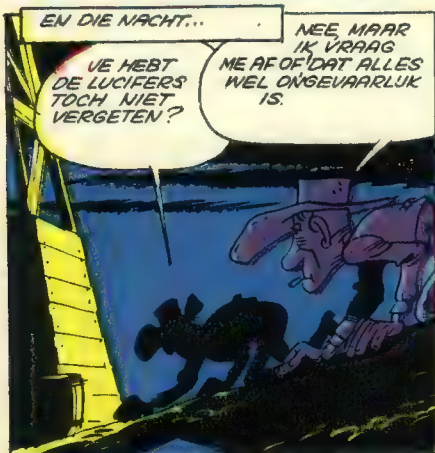
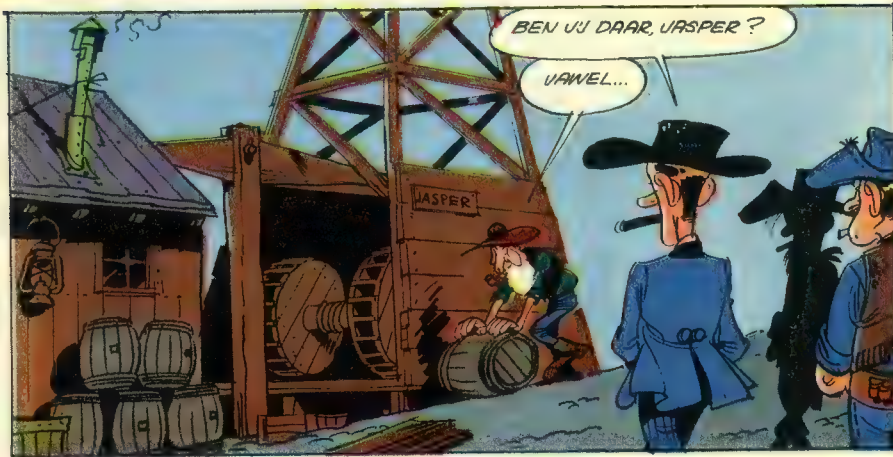


INDERDAAD, HOE MOET DAT?

HE, KIK! HET GELUK IS MET ONS! ER IS EEN VEUJGDHERBERG NAAST DE PASTORIE... ALS WE DAAR KUNNEN LOGEREN HEBBEN WE EEN IDEALE UITKIK TEGENOVER DE POST...



Wordt vervolgd

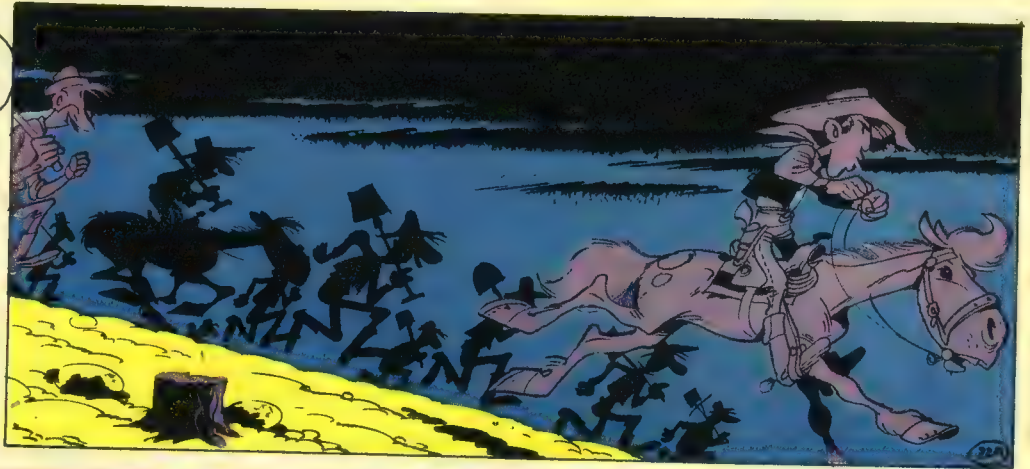


DER BOORTORENS

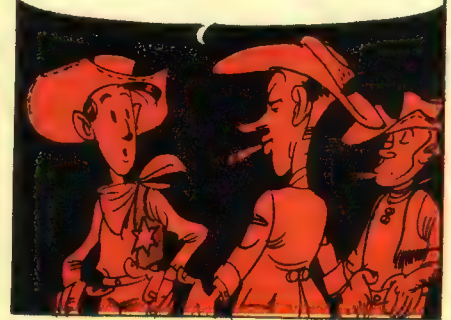
door
MORRIS

De gevaarlijke Barry Blunt en zijn
trawanten gaan in Titusville olie
opsoren.

ALLE WEER-
BARE MANNEN NAAK
JASPERS PUT!



HET IS EEN VRESELIJKE RAMP! MIJN
MANNEN EN IK ZIJN GOEDE BURGERS.
WE STAAN TOT UW BESCHIKKING.
WI WILLEN U HELPEN DIE BRAND
TE BLUSSEN.



HAD JE HEM
NIET AAN-
GESTOKEN!!

EERST BLUSSEN,
DAN PRATEN...



ER MOET WATER ZIJN!

O, NEE, NOOIT WATER
OM EEN OLIEPUT TE
BLUSSEN!



SPRINGSTOF, DAT IS ER
NODIG! EEN ONTPLOFFING
BLAAST HET VUUR UIT...
MIJN MAAT JOE HIELD
ZICH DAARMEE BEZIG.

NOU,
LAAT
IEMAND
JOE DAN
HALEN!

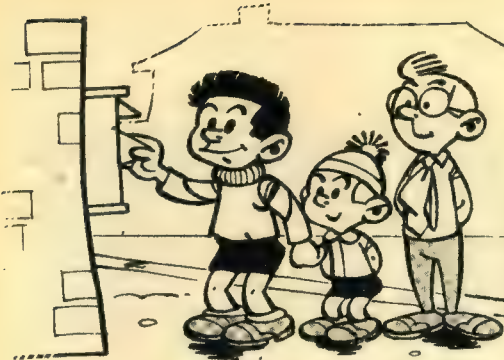


JOE IS VERDWEENEN MET DE
DYNAMIETVOORRAAD... WAT WAS
ER AAN TE DOEN? DE DOKTER
ZEI HEM ALTIJD DAT HI NIET
MOCHT ROKEN, MAAR JOE WOU
NIET LUISTEREN...



Wordt
vervolgd
Morris
270

Beste ROBBEDOES



Een knaap met initiatief

Dat Robbedoes een geweldig blad is, behoeft geen betoog, dat is een vaststaand feit, evenals het feit dat het met zijn tijd meegaat. Die micro-bibliotheek vind ik iets magnifiek. Eén ding echter zag ik graag veranderd, nl. de indeling der verhalen. Daar zag ik persoonlijk liever een vaste indeling voor in de plaats, b.v. eerst Robbedoes, dan Buck Danny, enz. Wat ik mét Guust de verrassing van de week vind is de aankondiging van een bepaald verhaal op de omslag. Wat ik de mooiste verhalen vind? Ach, wat doet het er eigenlijk toe, slechte verhalen zijn er niet bij, zodat ik mijn Robbedoes altijd helemaal uitlees. En nu het eigenlijke doel van mijn schrijven. Een reportage. Zij handelt over de LBK-school, een onderdeel van de Kon. Luchtmacht. Ik ben tien keer naar Gilze gefietst om het gewenste resultaat te bereiken. Ik heb de reportage eerst naar de Luchtmachtstraf in den Haag moeten sturen om toestemming te krijgen voor publicatie. Enfin, het antwoord hierop sluit ik hierbij in, evenals de toestemming om op de dag der kampioenschappen voor Bewakingshonden aanwezig te zijn.

H. van der Weegen.

De reportage komt in het nummer van volgende week.

Micro-bibliotheek

Ik lees hier zojuist wat die Tijnstra schrijft « De micro-bibliotheek moet eruit ». Ik geloof dat die niet weet wat hij schrijft. Die micro-boekjes behoren tot het beste van Robbedoes. Wie zoiets schrijft weet niet wat goed is. En dan dit : veel jongens en meisjes vinden Pegg de Robot en Petrus. Kwispedel slecht. Ik vind dat zij mooi en humoristisch zijn. Ik zeg dit : « Robbedoes boven alles ». Ik ben zeer blij dat Johan en Pirrewiet weer terug zijn. Lucky Luke is prima, evenals Buck Danny. Wij nemen Robbedoes al 15 jaar en ik ben nu 13. We hebben al die nummers bijgehouden. Ik heb ze dus allemaal gelezen en ik kan zeggen dat Robbedoes VEEL verbeterd is.

Mike Fink.

Aeroplanes and rockets

Ik ben 12 jaar en heb een voorliefde voor vliegtuigen en raketten, of in het Engels for Aeroplanes and

REGLEMENT

1. De rubriek « Beste Robbedoes » is een spreekbuis voor alle lezers van dit blad.
2. De redactie kan alleen brieven plaatsen van inzenders wier naam en adres haar bekend zijn. Anonieme brieven worden niet opgenomen.
3. De redactie behoudt zich het recht voor de brieven zo nodig in te korten.
4. Nederlandse lezers moeten hun brieven voor deze rubriek adresseren aan : « Beste Robbedoes », Laan van Meerdervoort 129, Den Haag.
5. Voor onze Belgische lezers is het adres : « Beste Robbedoes », Centrumgalerij, Blok II, Brussel 1.

Rockets. Daarom wil ik de redactie en Robbedoeslezers vragen of zij het adres van Werner von Braun weten.

Willie Siekman,
Rozenstraat 4,
Kaatsheuvel.

Meisjesverhalen

Ja, ik kan mij heel goed voorstellen dat de redactie zich gewoon stom ergert aan de vaak zeer onbenullige en domme brieven zoals die brief van « Guust Flater ». Niet dat ik mij verheven voel boven vele anderen, nee, als je maar niet om de gewoonste en domste dingetjes een briefje schrijft en eventjes doordent bij een heleboel dingen, dan zal het ook voor de arme redactie een hele verlichting zijn. Nu er zo een paar brieven zijn afgedrukt waarin gevraagd wordt waarom er geen meisjesverhalen in Robbedoes komen, wil ik ook iets zeggen. Jongens en meisjes samen vormen de jeugd, dus kunnen er ook best een paar, ja gerust een paar verhalen voor en over het zwakke geslacht verschijnen en wat J. M. Vandenberghe (Beste Robb. 1167) betreft : hoe komt hij er bij dat meisjes ondergeschikt zijn aan jongens. Dat is onzinp. Namreh (Beste Robb. 1165) stelde voor om Guust als held in een verhaal te laten optreden ; wat een schrik, hopelijk wordt het nooit gedaan. Het geestige en pikante van het wekelijkse mopje zal zich dan nooit kunnen handhaven. Nee, spaar ons aller held, hij is altijd al zo moe !

Dit waren enige onderwerpen waar ik interesse voor heb en hopelijk ben

ik niet de enige, vooral wat betreft het onderwerp : « Meisjesverhalen ».

Herman Pott.

Autorubriek

Ik schrijf u om te vragen of er in de autorubriek ook niet eens over Amerikaanse wagens gesproken kan worden. B.v. Chevrolet, Oldsmobile en Chrysler. Ik vind de tekeningen van de poppetjes die bij de auto's staan erg leuk en grappig. De kleuren zijn niet mooi, dat is erg jammer, want dat maakt de tekeningen van de auto's er niet mooier op.

Michiel Schreiner.

Starter heeft al herhaaldelijk over Amerikaanse wagens geschreven en hij zal het ongetwijfeld nog vaak toeloen.

De Ring der Merenbergers

Aangaande het bovenvermelde verhaal kan ik u zeggen dat de « Almenach de Gotha » het volgende vermeldt : Stamvader : Widikund III, graaf van Swarenberg (1116-37). Van hem stamt het huis af dat zich later vormde en zich Waldeck noemde. Zij waren graven van Waldeck tot 1712, jaar waarin hun familiehoofd, die zelf de oorsprong was van de branche Waldeck-Pyrmont, eveneens graven (Rijksgraven), tot het college der Reichsfürsten (Prinsen van het Duits-Roomse Rijk) werd opgenomen, en sindsdien hebben zij de persoonlijke titel van prins of prinses van enzovoort. De heerlijkheid van Merenberg was nu grondbezit van deze familie en had de titel van graafschap. Later door het huwelijk van Nathalie, gravin van Merenberg kwam dit in het huis van Luxemburg terecht, waar het nu nog toe behoort.

H. van Leemberghe.

En dan te bedenken dat wij de naam « Merenberg » uit onze duim gezogen hadden !

Waardeloos

Waarom wordt er zoveel kritiek geleverd ? Nu, dat ligt aan één ding. De verhalen waar kritiek op geleverd wordt bestaan nl. uit tekeningen waar teveel rechte lijnen in voorkomen en dat doet niet prettig aan voor het oog. De tekenaars weten dat schijnbaar niet en daarom zijn ze niet meer waard dan een baby van één dag

vervolg op blz. 23.

zweefd, zagen tot hun grote schrik dat de zee opkwam. Nog geen vijf en twintig meter scheidden hen van de eerste golven...

Het briefje bleef steken tegen de steel van een schop die in het zand stond geplant en wapperde hevig, als een miniatuur vlaggetje. Een mollige hand — van een driejarig jongetje — greep het. Verbaasd zag het kind het mooie prentje op het papier. Niet meer het gezicht van koning Albert, maar de keerzijde, het troosteloze IJzerlandschap tijdens wereldoorlog I, met de verscheurde bomen en op de voorgrond een sluiswachter. En juist in de lucht boven de IJzer — in het lichtste stuk — had Jan-Hein voornamelijk zijn S.O.S. geschreven.

Helaas, een jochle van drie jaar kan nog niet lezen! En zijn moeder zat op dat ogenblik net met haar rug naar hem toe. Toen ze naar hem zocht, was het briefje al door zijn onbeholpen kinderhandjes losgelaten en had zijn wonderlijke tocht hervat...

Ongeveer tien meter verder kwam iemand woest erop af, als een wild dier dat zich op zijn prooi stort. De man zag direct wat er op stond, niet

— 11 —

Het briefje huppelde lustig, gejaagd door een regelmatig tamelijk sterke vries. Heel vlug bereikte het de hoogte van het station, waar het strand het drukst is. Het streek langs de zee en ontspande wonderbaarlijk aan de eerste golven van de opkomende vloed. Ineens viel het plat neer tegen de wand van een zandkastee!

— Vooruit maar!
— Nu, doen we 't?
Jan-Hein opende zijn vingers. De overbrenger van de noodtelling vloog met een sprong omhoog, dertelde rond, zwenkte en zwaaide, minderde even vaart en daalde neer, scheerde over een zwinnetje en joeg de arme jongens de schrik op het lijf, maar schoot eindelijk de hoogte in en stevende toen regelrecht op het badplaatsje af waarvan de huizenrij in de verte verwaagde.

Snelle vaart worden weggevaaid en stellig meer de aandacht trekken dan een gewoon visitekaartje. Zo slaakte Jan-Hein een diepe zucht, die verloren ging in de zille, pittige, zonnige lucht, en hield het kostbare duizendje tussen zijn vingers omhoog.

Niemand merkte echter iets van de merkwaardige blauwe kleur die het papiertje had, noch van het portret van koning Albert van België en het woord « duizend ». Want er speelde niemand in de buurt van het zandheuveltje.

Een delning van de lucht maakte het papiertje weer vrij, zodat het zijn vlucht vervolgde. Af en toe scheerde het over het gladde zand en warrelde tussen onbezorgde tennis- of jokari-spelers door, zonder dat iemand er op lette.

Eensklaps werd het tegen het zeil van een zeilwagen gedrukt die op het strand voortbewoog. Ook de bestuurder lette er niet op.

O, als hij 't geweten had! Maar helaas, hij zwenkte plotseling. Het zeil hing ineens slap, klapperde en zwiepte ongenadig het kostbare briefje tegen de grond, maar het werd meteen weer door de wind gegrepen.

En door een wonderlijke speling van het lot blies deze het naar het mulle zand waar een groot aantal badgasten zich lekker in de zon koesterden.

Maar Jan-Hein en Piet, die eerst tussen hoop en vrees hadden ge-

— 9 —

ATTENTIE

Als je dit micro-boekje wilt maken, houd je dan precies aan de aanwijzingen. Als je alles gevouwen hebt, moet je een nietje in het midden slaan. Als je dat niet hebt, kun je wel een draadje gebruiken. Daarna moet je de bladzijden met een mes of een schaar opensnijden.

Bewaar dit micro-boekje zorgvuldig. Er zullen er nog meer komen, en na verloop van tijd heb je dan een prachtige micro-bibliotheek.

— 5 —



tekend: Piet en Jan-Hein Telders, vandaag zondag 17 juli 1960.

Het drama was vijf minuten tevoren begonnen. Ze waren op het strand aan het stoelen en verstrooid als jongens op hun leeftijd natuurlijk zijn, hadden ze niet op het waarschuwbord gelet. En onverhoeds waren ze, toen ze langs de zee slenterden, tot hun kulten weggezakt.

Vergeefs hadden ze geprobeerd om zich los te werken. Maar tot hun hevige ontsteltenis voelden ze hoe het zand hen onverbiddelijk bij hun voeten opzoog en langzaam langs hun enkels opsteeg. Ze hadden geschreeuwd, gebruld van angst. Ineens, terwijl ze tot hun dijen in het zand zakten, voelden ze een vastere ondergrond. Dat was toch een kleine opluchting! Ze konden zich echter niet verroeren uit vrees dat ze hun wankel steun kwijt zouden raken en zaten goed en wel in het drijfzand gevangen. Nog geen dertig meter van hen af bruiste de Noordzee met haar reusachtige, groenachtige golven, met dreigende schuimkoppen. Langzaam maar onafwendbaar dreigde ze hen te overspoelen.

Om hulp schreeuwen was nutteloos.

— 4 —

lijk, ietwat spottend aan. Toen zei hij tegen Jan-Hein:

— Ja, je ziet het, het zijn dappere, eerlijke jongens. Je mag ze best bedanken!

Richard wierp hem een innige blik toe. En Laurens glimlachte hem op zijn beurt gul toe.

En ineens begreep de jongen dat deze les voor hem niet verloren was. Het was een les in eerlijkheid, in toegeeflijkheid en zelfs in dapperheid!

Die zou hem levenslang bijblijven.

Jan Willem Pama.

EINDE

— 32 —

— Hou uw mond! Viel de agent hem door de smoesjes van dit heerschap? — U laatu toch zeker niet vangen op hem af, zijn gezicht was lijkwit. Maar op dat moment schoot Richard zich een doorgang door het publiek. Hij stak zijn arm uit en baande — Vlug, er is geen tijd te verliezen! — zijn ogen. Toen keek hij op:

Hij versloog de tekst gewoon met hier! — Wat zeg je daar? Geet het eens geman bij zijn arm. Terwijl Laurens praatte was het gezicht van de agent helemaal veranderd. Het stond niet streng mee, maar verbijsterd. Ineens greep hij de jongen van vanmorgen elf uur!... Nu, wie, vraag ik u?

Geवार erop gekrabbeld. Ze zitten in het drijfzand gevangen. Als die vent dat briefje drie dagen geleden heeft ontvangen, wie heeft er dan die noodkreet opgeschreven? Het is gedagtekend van vanmorgen elf uur!... Nu, wie, vraag ik u?

De massa ging langzaam uitteen om Laurens en de agent door te laten. Richard aarzelde. Toen vatte hij een kordaat besluit en volgde hen.

De beide kinderen stond het water tot aan de schouders, toen er eindelijk hulp kwam opdagen. De hulp waar ze al niet meer op hoopten.

De redding ging prompt in zijn werk. De agent en Laurens die geen tijd hadden gehad om op het bureau versterking te halen, waagden zich in de gevaarlijke zone en staken elk een hand naar een kind uit.

Laurens echter verloor de grond onder zijn voeten, zakte weg en viel met zijn gezicht in het slib.

Hij stikte bijna toen een krachtige knuist hem achteruit trok. Hij kwam met zijn zitvlak op het harde zand terecht. De reddende hand hield hem nog vast. Hij keerde zich om. Het was Richard die hem aankeek met een verlegen glimlach om zijn lippen.

— Dank je, prevelde Laurens.

Toen kwam de herinnering aan het kind dat hij ging redden weer boven. Te laat! Het loonde niet meer de moeite. Richard had het reeds met zijn stevige knuist uit het zand verlost.

— 33 —

— 19 —

De volgende week :
HET REIZENDE EILAND
 door REMACLE

In voorbereiding :
JOUW ZWEEFVLIEGTUIG
 van bouw tot vlucht

DUPUIS
 BRUSSEL — DEN HAAG
 PARIJS — MONTREAL

HOE DE WIND OM HULP RIEP

MICRO-BIBLIOTHEEK **ROBBEDOES**

HOE DE WIND OM HULP RIEP...



zonder verbazing trouwens. Maar on-
 dersteboven...

Hij wilde het briefje omkeren, toen
 de duizend frank hem ineens uit zijn
 handen werden gerukt...

— O ! schreeuwde de meneer.

Met zijn neus in de lucht zag hij
 het briefje schrijlings op een vlieger-
 touw zitten.

Hevig voortgeduwd door de op-
 gezogen lucht klom het in duizeling-
 wekkende vaart langs het touw naar
 boven. En een paar meter van de
 vlieger af gleed het in de lucht.

Kort daarna landde het, een vrolijk
 ballet dansend, op het balkon van een
 villa die op zee uitkeek en vandaar
 dwarrelde het, door een windstoot
 gejaagd, boven de zeeboulevard, waar
 een groot aantal wandelaars kuierden.
 Een korte windstilte deed het als een
 dor blad neerdalen en voor een bank
 belanden.

Net op dat ogenblik was de zee
 nog maar twintig meter van Jan-Hein
 en Piet af.

Een lange, bruine jongeman die op
 de bank zat, bukte zich en raapte het

— 12 —

2 - - - - - MAAK HIER DE

— 31 —

arme stakers van kinderen in doods-
 maar eens. Die is vanmorgen door twee
 omhoog houdend, lees deze boodschap
 — Kijk ! vervolgdde hij, het briefje
 ritste in Richards blik.
 hem heen. Een spoorje ongerustheid
 dan eenmaal hadden nagedacht eer ze
 erin berustten dat vreselijke offer te
 brengen : hun briefje op dat bank-
 biljet te schrijven. En toch was dat
 de enige oplossing. Groot en licht als
 het was zou het door de wind in
 Het spreekt wel vanzelf dat ze meer
 dan eenmaal hadden nagedacht eer ze
 erin berustten dat vreselijke offer te
 brengen : hun briefje op dat bank-
 biljet te schrijven. En toch was dat
 de enige oplossing. Groot en licht als
 het was zou het door de wind in



— de overheersende — evenwijdig met
 die dag een krachtige zuidwestenwind
 bijzonder plat en rechthoekig is. Er woei
 doorbrengen. En ze wisten dus dat die
 oom aan de Belgische kust komen
 maar ze waren hun vakantie bij een
 Plet en Jan-Hein woonden in Utrecht.
 dat ze met de wind konden meegeven.
 idee gebracht een briefje te schrijven
 langs het water fladderde ze op het
 Ineens had een vodje papier dat
 kin attekende.
 tot aan de duimrand die zich aan de
 en goudachtig in de julten, verlaten
 Jean-Hein had zijn portefeuille door-
 snuffeld. Helas kon zijn lidmaatschaps-
 kaart van de pingpongclub hem geen
 uitkomst brengen. Dit stukje karton
 gaf de wind maar weinig vat. Maar in
 de portefeuille zat ook het geschenk
 van oom Jan, een briefje van duizend
 Belgische frank.

HIER VOUWEN — 4 — NAAR BINNEN



DIT IS DE EERSTE VOUW DIE JE MOET MAKEN OM HET MICRO-BOEKJE TE VE

Jan-Hein, die vol met slijb zat en
 van aandoening hield, hield het brief-
 je in zijn hand geklemd, terwijl hij
 naast Laurens het strand oplep en
 zich vol dankbaarheid aan zijn arm
 vastklampte.

— Dank u wel, herhaalde hij maar.
 O, als u die duizend frank niet had
 teruggevonden, wat was er dan van
 ons geworden ?

Jan-Hein wierp een blik naar Ri-
 chard die bloedrood was geworden.

— En ik dank u ook omdat u mijn
 broer heeft gered.

Toen vroeg hij, naar Laurens wij-
 zend :

— Was u bij hem toen u dat brief-
 je heeft gevonden ?

Richard wierp een snelle blik naar
 Laurens. Zijn mond ging open. Maar
 de jongeman gunde hem niet de tijd
 om te antwoorden.

— Ja, zodra hij de waarheid wist,
 aarzelde hij geen seconde om jullie te
 hulp te komen.

En dat was ook de volle waarheid.
 Richards gezicht ontspande zich dan
 ook in een glimlach van dankbaarheid.

De politieagent keek hen gemoede-



HOE DE WIND OM HULP RIEP

Door Jan Willem Pama
 Geïllustreerd door Piroton

Piet boog met grote inspanning
 voorover, zijn rug stond krom. Jan-
 Hein legde het bankbiljet op dit ge-
 brekkige steuntje en schreef er met
 zijn kogelpen de volgende woorden op :

• Help ! We zitten in het drijfzand
 ter hoogte van Duinhoek. Vlug ! - Ge-



— 20 — 34

— 3 —

— 10 —



HIER VOUWEN 3 NAAR BINNEN

Inderdaad! Die had Laurens in zijn ontsteltenis meegenomen. Tegen wil en dank werd hij een echte dief! Terstond liet hij het ding vallen.

Dodelijk geschrokken holde de arme jongen als een wanhopige verder. Hij tuimelde in het mulle zand. Het leek hem of al het volk hem op de hiel zat...

Zonder te aarzelen sloeg hij de richting van het natte, hardere zand in, waar hij vlugger kon opschieten.

Gelukkig had hij ondanks alles van een zekere verwarring gebruik kunnen maken. Een seconde later keek hij om. Reeds zette over een front van minstens honderd meter een enorme menigte hem na met aan het hoofd de drie jongelui! En tegelijk meende hij de witte pet van een politieagent te bespeuren.

Voor hem tekenden zich heel in de verte de duinen af waar hij hoopte een toevlucht te vinden. Maar helaas, ze waren nog veel te ver af en hij voelde zich doodmoe en had een steek in zijn zij die steeds heviger werd. Hij kon eenvoudig niet meer. En toch klonk er in zijn binnenste, midden in die diepe wanhoop, een stemmetje dat

briefje op. Laurens, zo heette hij, keek verbouwereerd.

— Wel heb ik ooit! riep hij uit en stond van zijn stoel op.

Vorsend tuurde hij in het publiek, dat beide kanten uit slenterde.

«Dat is zeker door iemand in de buurt verloren. Maar door wie? Ik zie niemand die naar me wenkt...»

Hij hield het briefje zo dat iedereen het zien moest. Nog even bestudeerde hij het aan de «Albert» kant. De woorden die Jan-Hein erop had gepend konden er niet doorheen schijnen. Trouwens, Laurens dacht over iets anders na.

«Wie dat verloren heeft, die zal naar het politiebureau gaan, zei hij bij zichzelf zonder veel hoop. Laten we het dus daarheen brengen. Wat zal de eigenaar opkijken! Dat zal een vreugde voor hem zijn waarschijnlijk!»

Laurens stond daar als een hoge staak midden tussen de mensen en glimlachte bij dit vooruitzicht. Ineens versterde zijn glimlach.

Het briefje was tussen zijn vingers door gevlogen!

TWEEDE VOUW. LET ER OP, DAT DIT DE BUITENKANT VAN DE VOUW IS!

— Ja, hij is het!!! Hij scharrelde in de kieren van de jongelui!

De ongelukkige jongeman bleef als verstend staan. Alles scheen tegen hem samen te spannen. Als hij dan tenminste nog niet zo verlegen was!

Intussen had de agent zich langzaam naar hem omgedraaid.

— Hm, het lijkt me zo klaar als een klontje, zei hij. Toe, ga maar met me mee. Maar gaat eerst dat briefje!

Laurens kreet als een laatste opwelling van verzet:

— Nog niet, agent, nog niet!

Geen ogenblik waren de dramatische woorden op het briefje uit zijn gedachten gegaan. Het was tijd dat hij daarover praatte. Maar Richard bulderde nogmaals:

— Luister niet naar hem! Hij liegt! Dat duizendje is van mij! Ik heb het drie dagen geleden in Brussel bij de postcheckdienst ontvangen, vlak voor ik hierheen ging.

Met een flikkering van voldoening en triomf in zijn ogen keek hij naar In dat korte ogenblik haalde Laurens

HIER VOUWEN 3 NAAR BUITEN



ARWEZENLIJKEN. LET ER OP DAT DIT DE BUITENKANT VAN DE VOUW IS!



BESTE ROBBEDOES

vervolg van blz. 18.

(van begrip). Vroeger was Robbedoes in zijn geheel beter getekend en het had warmere kleuren.

En nu nog een vraag : Waarom verschijnen er geen albums van Allan Cardan ? Het is anders hoog tijd.

En, lezers, lever geen kritiek op mij, want ik heb gelijk.

J. Botter.

De liefde van Johan

Ik heb de Robbedoes een hele tijd niet meer gekocht, maar ik ben er nu weer mee begonnen. En ik botte weer, want er was n t een nieuw avontuur van Johan en Pirrewiet. Dat belooft weer heel wat te worden (en

de liefde van Pirrewiet gaat nog altijd door zijn maag !). Ook de reportages van de week trok weer mijn aandacht. Een goede reportage van Hugo van Rompay. Zijn foto's waren haarscherp. Toen bladerde ik naar : « Beste Robbedoes », en ik zag dat mijn klasgenoot, Jan van de Hooge, er ook in stond. Verder deel ik de mening van Annemieke Vloeberghs dat er een artikel over archeologie moet verschijnen. Onder meer heb ik vernomen dat een zekere Leo Ottens een hatelijke en bluffende brief aan mij heeft geschreven. Genoemde jongeman moet zijn « meningen » over mijn brief voor zich houden. Ieder heeft zijn eigen mening en daar doet niemand wat aan. Maar laat ik hier van afstappen. Ik maak geen woorden meer aan hem vuil. Robbedoes, ik ga

je een voorstel doen, een voorstel dat ik je in een van mijn vorige brieven ook al gedaan heb. Het zou toen in overweging genomen worden en ik geloof nu toch dat men weet wat te doen. Ik vroeg namelijk of er niet iedere week een foto van de Robbedoestekenaars in kan komen met een kleine beschrijving erbij.

Wel, nu verwacht ik er wel een antwoord op. Bij het besluiten van mijn brief wens ik alle schoolgaande lezers van Robbedoes veel succes toe in hun nieuwe schooljaar.

Johan Lammers.

Er liggen al twee reportages over de tekenaars klaar. We wachten nu tot we er plaats voor hebben. Leo Ottens heeft nooit een hatelijke brief over jou geschreven. We hebben er alle Robbedoezen van het afgelopen jaar op nageslagen. Wel heeft een zekere de Graaf uit Amsterdam kritiek geleverd op een van jouw brieven. Dat wil zeggen, hij heeft « zijn mening » gegeven. Wij — en de inzender waarschijnlijk ook — hopen dat je je dit niet al te zeer hebt aangetrokken. Je moet die dingen niet zo ernstig nemen. Wie kaatst moet de bal verwachten en bovendien... als lezers van Robbedoes zijn jullie toch « jongens onder elkaar » ?

TAALKWESTIE II

U bent niet van plan om over het taalprobleem te gaan schrijven, maar u hebt de brief van F. S. uit Brugge (Robbedoes nr. 1165) w l afgedrukt. U kunt het me dus niet kwalijk nemen dat ik er op terugkom, want uw antwoord leek me wel een beetje al te gemakkelijk, beste Robbedoes.

Laat ik eerst en vooral toegeven (en u daarmee feliciteren), dat Robbedoes inderdaad een keurig Nederlands schrijft, en het is daarom ook het enige jeugdblad dat ik van mijn vader kopen mag. Kijk, mijn vader is een levend voorbeeld van uw ongelijk. Hij geeft zelf toe dat hij niet 100 % ABN spreekt, maar hij waakt er angstvallig over dat zijn kinderen perfect Nederlands leren. Hoe komt het dat mijn vader niet helemaal zuiver spreekt, hoe komt het dat zoveel Vlamingen dialect spreken en het ABN gewoon niet machtig zijn ? Weet u dat niet, beste Robbedoes ? Weet u niet dat het onderwijs tientallen jaren geleden volledig verfranst was, en dat veel Vlamingen op leeftijd nooit de kans gekregen hebben om hun eigen taal te leren ? Het dialect dat ze thuis spraken was het enige wat hen nog aan hun eigen taal bond, en hen Vlaming liet blijven. Aan hun dialect hebben wij, hun kinderen, het te danken dat we nu Nederlands kunnen en mogen leren. Hadden zij ook dat moeten missen, dan... wel dan zouden wij nu allemaal Frans praten. Nederlanders praten daar wat al te gemakkelijk over, zij vergeten dat wij gedurende honderd jaar het hoofd hebben moeten bieden aan een politiek van stelsmatige verfransing. En het is nog

niet uit ! Vindt u niet dat wij, in plaats van misprijzen bewondering verdienen, omdat wij ondanks alles ons eigen Vlaamse karakter hebben bewaard ? En denkt u werkelijk, beste Robbedoes, dat alles automatisch zou opgelost worden, indien alle Vlamingen morgen ABN gingen spreken ? Het zou natuurlijk wel wat veranderen ; de Walen zouden merken dat het Nederlands geen verzamelnaam is voor honderd en  en dialecten, ze zouden wat meer respect krijgen voor de Vlamingen en hun taal. Maar u overschat ze, u houdt geen rekening met hun domme zelfingenomenheid, als u denkt dat daarmee het talenprobleem van de baan zou zijn. Want zij zouden daarom nog hun tweede landstaal niet gaan studeren, en toch zouden ze voor zichzelf de beste baantjes en de sleutelposities blijven opeisen. Beste Robbedoes, als u werkelijk een Nederlander bent, dan daag ik u uit om een hele dag in Brussel door te brengen en te proberen om *alleen* maar Nederlands te spreken in de warenhuizen, de openbare diensten, muzea, gemeentebesturen (lieft dat van Elsene), een paar hospitalen. En wilt u me dan eens eerlijk vertellen hoeveel vernederingen u hebt moeten verduren ? En vindt u dat normaal, dat wij Vlamingen in de hoofdstad met onze taal (zelfs al spreken we ze keurig — en we gaan er heus op vooruit hoor, vooral de jongeren) niet terecht kunnen ? Weet u dat ik eens twee uur werd opgesloten in het stadhuis van Brussel, omdat ik geweigerd had in te gaan op het verzoek van een politieagent, die me mijn identiteitskaart vroeg en het vertikte om Nederlands te spreken (in Brussel zelf zijn die agenten ge-

lukkig reeds uitzonderingen, de meesten spreken Frans en... Brussels). Nog iets : u hebt 100 % gelijk waar u de Vlaamse pers een veeg uit de pan geeft. De directies van onze bladen zouden van hun redacteuren eerst en vooral moeten eisen dat ze Nederlands kennen. Maar het lijkt wel of dat de minste van hun zorgen is.

Annie V. G. - Brussel 15.

De taalkwestie is een probleem dat niet in een paar regels is af te doen en wij willen niet pretenderen dat onze verlichte geest ons in staat stelt in een handomdraai een oplossing te vinden voor een moeilijkheid waar een heel volk al tientallen jaren mee kampt.

Je neemt voetstoots aan dat wij niet weten hoe het komt dat veel Vlamingen geen ABN (Algemeen Beschaafd Nederlands) spreken. We weten dit echter wel en we weten ook dat veel van wat jij in je brief zet waar is. Niettemin zijn we er nog altijd van overtuigd dat de bestaande toestand alleen maar verbeteren kan (en er is al veel verbeterd, ook in Brussel !) als ALLE Vlamingen er van doordrongen zijn dat het Nederlands een prachtige taal is, zeker zo mooi als het Frans en met evenveel bestaansrecht. Wij menen dat België pas echt tweetalig kan worden als het Nederlands door de Vlamingen zelf beheerst en gewaardeerd wordt.

Daarom beschouwen wij het als onze plicht de jeugd te wennen aan een juist taalgebruik. Daarmee doet Robbedoes meer voor de Vlaamse zaak dan de bladen (en dat zijn er nog al wat) die in slecht Nederlands ijveren voor een goede zaak.

HET GEHEIM DER

Je ziet in Afrika vaak hoge aardheuvels, die op een wonderlijke manier midden in de wildernis oprijzen. Sommige bereiken wel een hoogte van acht meter en wegen soms twaalf ton! Dit

Overdreven kastenstelsel of socialisme in verstandige vorm?

In een termietenstaat zijn er verschillende kasten: arbeiders, soldaten, grootvleugelige (waaruit koning en koningin), kleinvleugelige en ongevleugelde dieren. Op het ogenblik van de voortplanting legt alleen de koningin eitjes en uit die eitjes komen later larven, die al naar de speciale voeding koningen en koninginnen worden (deze vliegen weg om andere termietenstaten te vormen en verliezen meteen hun vleugels), of arbeiders (blind en weerloos), die alles vernielen en aanvreten, plantaardige of andere stoffen. Deze stoffen zijn voor de dieren onvreetbaar en eencellige diertjes (Flagellaten geheten) nemen die voedselresten in de darm van de termieten op en worden zelf op hun beurt door de termieten verteerd en uitgescheiden. Daarmee vormen de termieten telkens een korrel van een soort cement, die met zorg gepolijst en gewassen is. Ze vergaren duizenden van zulke korrels om hun nesten te bouwen of te versterken... In speciale kamers leggen ze schimmeltculturen aan. En in de gangen van hun nest kweken ze plantenfermenten die binnenshuis een gelijke temperatuur in stand houden en verder voeden ze met een tevoren gekauwd voedsel dat door hen wordt uitgescheiden, en klaar is om opgegeten te worden, de soldaten, de koningin, de koning en de jonge larven. Soms komen uit de eitjes blinde soldaten, die echter voorzien zijn van vervaarlijke kaken of van een slurfachtige uitsteeksel, waarmee ze een soort van hars spuiten die hun vijanden (mieren en andere insecten) in hun bewegingen belemmert en verlamt.

Een termietenheuvel, met een miljoen dieren bevolkt, bevat een koning, een koningin, 150.000 toekomstige koningen en koninginnen, die moeten uitzwermen en nieuwe kolonies stichten, 350.000 soldaten en 500.000 arbeiders. Zo'n termietenest kan boven de grond wel zes meter hoog worden. De buitenmuren zijn tot veertig centimeter dik.

Het vreemde leven van een koningin

Het leven van de koningin, opgesloten in haar cel, is als volgt: ze wordt gevoed door de arbeiders, bevrucht door de koning, die niets anders te doen heeft, en legt. Ze legt om de twintig seconden EEN EI en zulks gedurende de vijftig jaren van haar leven. Ze legt dus 5.000 eitjes per dag en bijna twee miljoen per jaar. De arbeiders verrichten wel eens «aderlatingen» bij haar door van haar rug een soort van melkachtig vocht op te zuigen.

Ze is onbekwaam zich te verplaatsen, de minste beweging te doen, op eigen krachten de haar toebedeelde cel te verlaten. En toch heeft men waargenomen dat ze op gezette tijden van de ene cel naar de andere verhuist. Ze is echter zo zwaar dat het onmogelijk lijkt dat de arbeiders haar konden voortslepen. Bovendien zijn de gangen tussen de celletjes veel te nauw voor haar. Hoe verhuist de koningin dan? Dat blijft het grote geheim in het leven der termieten.

De vorstin van deze vreemde staat wordt gedurig door soldaten bewaakt die elkaar geregeld aflossen.

Hiernaast van boven tot onder: 1) soldaat - met voorkaken; 2) soldaat - met snuit; 3) arbeiders werkend aan een muur. Je ziet er een een bolletje cement (aarde met speeksel) afscheiden; 4) in haar cel een enorme dikbuikige koningin met op haar rug arbeiders en de koning (zelfde grootte).



TERMIETEN

zijn termietennesten, reusachtige bouwwerken van kleine insecten die nauwelijks groter zijn dan mieren en die we, altijd met wat afschuw, termieten noemen.



Geweldige vernielers

De schade door termieten aangericht is eenvoudig niet te ramen. Ze hollen vanbinnen alles uit, balken, muren, nadat ze die doortrokken hebben met hun zure speeksel, zodat de aangetaste dingen er vanbuiten nog gaaf uitzien. Maar in werkelijkheid zijn ze voos.

In het westen van Frankrijk komen er ook termieten voor. In La Rochelle onder andere zijn er hele gebouwen door ze verwoest. In een nacht tijd kan een bende van deze insecten een grote boerenkar in het niet laten verdwijnen, zodat er op de grond enkel wat metaaldeeltjes overblijven. Aan hun woede om overal gangen te graven en grondstoffen te vergaren, teneinde hun heuvels steeds hoger op te trekken, wordt enkel paal en perk gesteld door hun volledige uitroeiing. Zelfs D. D. T. krijgt ze niet altijd klein. Ze zien soms kans gaatjes in conserveblikjes te boren, door daarop met hun zuur aan te vallen, en de inhoud te verorberen. Gelukkig blijven niet alle dieren die zijn uitgezwermd om nieuwe kolonies te stichten in leven. Hun vijanden zijn talrijk :

grotere insecten en roofdieren, vogels, miereneters, en... de mens, die ze opeet (in Midden-Afrika en Australië). Waarom ook niet?

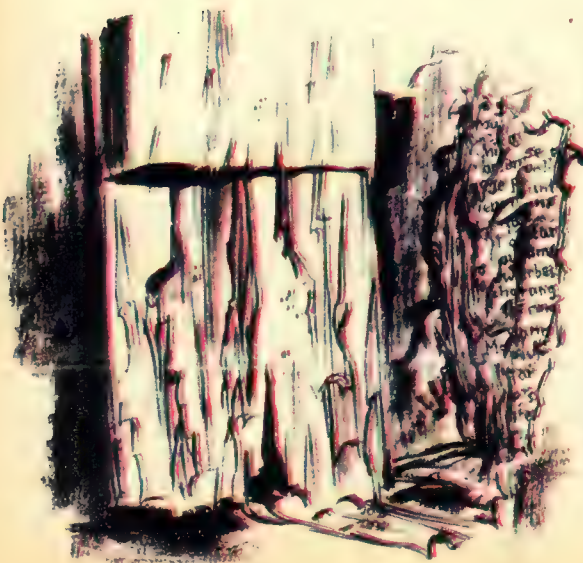
Overigens is een op beton gebouwd huis, dat wat hoger staat op metalen palen, zo goed als gevrijwaard voor termieten.

Een aardigheid van termieten

Een kolonist verliet eens zijn woning, waar aan de muur waterverftekeningen hingen onder glas, met een houten lijst erom. Toen hij enkele dagen later terugkwam, hadden de termieten alles van de aquarellen opgevreten, behalve het glas. Wat niet verklaard is, is het feit dat de insecten de lijsten hadden vernield, maar daarbij het glas op de muur hadden geplakt. Was dat soms om te voorkomen dat het zou vallen en lawaai zou maken? Dat valt niet te bewijzen, maar stel je de verbijstering van de man voor toen hij die ruitjes stevig op de muur zag zitten!

Hiernaast een doorsnede van een termietennest. Veilig geborgen achter de buitenmuren, daarvan afgezonderd door een luchtlaag, vertoont het woonhuis oranje kamertjes, waarin op aardklontjes schimmels worden gekweekt. Het celltje dat hier blauw is gekleurd is de koninginncel. De gangen lopen ver in de grond door, tot kilometers in de omtrek.

Links hiernaast een plankje en een boek die door de termieten gedeeltelijk zijn opgepeuzeld. Je ziet de uitwerking van hun geduchte bijtende zuur, dat ze gebruiken om alle stoffen beter aan te tasten.



DE MAN, DIE FLUISTEREND ZIJN BROOD VERDIENT...

door Guus BETLEM

— Weet u, lezer, dat er actrices en acteurs zijn, die absoluut doof worden, op het moment dat ze hun tekst niet meer weten? Want natuurlijk kan dat voorkomen, bij de beste...

Het is een afschuwelijke gewaarwording. Je wilt ze helpen, maar je kunt niet. Want al zou je naast ze staan schreeuwen, ze zouden je niet verstaan.

— Ik heb je niet gehoord, zeggen ze dan achteraf, maar je hebt het toch duidelijk gezegd, tot twee, drie keer toe.

In zulke gevallen zweet ik bloed en ik heb het minstens zo hard te verantwoorden als het slachtoffer zelf — aldus Ben Muys, souffleur bij de Nederlandse Comedie, de man die fluisterend zijn brood verdient.

— Het is ook niet om ons de schuld te geven, dat ze het zeggen — zo vervolgt hij — want die tijd is gelukkig voorbij. Ik bedoel, de tijd dat de souffleur de schuld kreeg van ALLES. Misschien dat hij het daar vroeger naar heeft gemaakt, ik weet het niet, nu is dat in elk geval anders. We staan dicht bij de spelers en maken daadwerkelijk deel uit van het gezelschap, waarbij we werken.

De gehele toneelwereld is trouwens anders geworden, serieuzer. Feestjes, soupers, zoals we die in de « goeie ouwe tijd » kenden, zijn uiterst zeldzaam geworden en de kunst heeft aan waarde belangrijk gewonnen. We staan ook ontegenzeggelijk op een hoger en meer artistiek niveau...

Dat is waar, ik herinner me bijvoorbeeld Ritman.

Wie Ritman was? De beste souffleur, die Nederland ooit heeft gekend. Hij is helaas overleden.

Iedere acteur kon zich volkomen op hem verlaten — en dééd dat dan ook! — en dat was waarschijnlijk de reden, waarom hij een potje kon breken, want soms maakte hij het werkelijk wel wat al te bont. Kort en goed: hij hield van een borrel en onder die omstandigheden nam hij het niet zo nauw met het komen en gaan.

Het gebeurde op 'n dag bij Heyermans in het Grand Theater. Heyermans was een prachtmens, een kerel uit één stuk, maar zelfs hij had hem al verscheidene keren gewaarschuwd:

— Rit, dat gaat zo niet langer, wanneer je weer te laat komt of niet bekwaam bent om je werk te doen, dan vlieg je er onherroepelijk uit!

Twee dagen later was Ritman niet bekwaam en prompt werd hij de volgende dag op het matje geroepen, na op de avond zelf naar huis te zijn gestuurd. Nu had de werkkamer van Heyermans twee deuren: één, waardoor iedereen in- en uitging en een andere — een zijdeur — die uitkwam, ergens in de orkestbak en die uitsluitend door Heyermans zelf werd gebruikt. Niemand zou het in zijn hoofd halen, door deze deur binnen te gaan. Dat was een ongeschreven wet, al vermeldde zij nergens een bordje, dat op « Verboden Toegang » wees...

Enfin, daar staat Rit en voor het laatste wordt hem op een stevige manier de mantel uitgeveegd. De maat is vol, hij moet niet denken met de directie een loopje te kunnen nemen... de heer Ritman kan aan de kassa zijn salaris gaan halen, adieu!

Ritman af, door de gebruikelijke uitgang. Maar hij heeft te lang met acteurs omgegaan, om niet iets van hun toneelspel te hebben opgestoken. Daarbij is hij gezegend met een groot gevoel voor humor.

Hij loopt als 'n haas de schouwburg door, duikt in de orkestbak, betreedt na een kloppje opnieuw het kantoor van de directie, ditmaal door de privédeur, en zegt:

Ben Muys, dertien jaar in het vak : « Ik vind mijn werk heerlijk en ik voel me als vroeger daar op het schellinkje. Met dit verschil, dat ik er nu ook « bij » hoor. »



— Pardon, m'neer Heyermans, ik hoor daar juist dat u een nieuwe souffleur zoekt?...

Heyermans, perplex, maar ook met een humoristische geest begiftigd, antwoordt met zijn donderendste toneelstem:

— Sapristi Rit, jongen... hij is goed! We zullen het nog één keer proberen, je bent aangenomen!

Om zoiets hoeft je nu niet meer te komen. Als een repetitie om elf uur begint, dan begint zij ook om elf uur en wee de souffleur, die bij een avondvoorstelling niet op tijd is.

Om van onbekwaamheid niet eens te spreken...

— Wat een mens er toe brengt om souffleur te worden? wil ik graag weten, want het is nu eenmaal geen alledaags beroep.

De heer Muys kijkt me verongelikt aan.

— Wat anders dan ambitie voor het toneel, zegt hij snel — sterker zelfs: liefde. Als jongen al, zat ik avonden achtereen op het schellinkje, ik was er niet weg te slaan en naarmate ik ouder werd, had ik het gevoel « er bij te moeten ». Hoé, dat was me nog niet duidelijk, want ik was stellig geen acteur, ik had geen enkele aanleg.

» Ze zeggen altijd, dat souffleurs gesjeesde acteurs zijn, dat is beslist niet waar. Misschien in 'n enkel geval, maar dan nog? Dan zijn ze toch verstandig genoeg geweest om te begrijpen, dat een goed souffleur meer waard is dan een matige toneelspeler en dat op zichzelf is al te appreciëren. Enfin, ik ben dan bij het toneel gekomen door de acteur Fred Sterneberg en ik ben hem er nog altijd dankbaar voor. Nu zit ik 13 jaar in het vak... de laatste negen seizoenen bij de Nederlandse Comedie.

— En het souffluren, wat houdt dat in?

— Dat is in 'n paar woorden samen te vatten, maar daar gaat het dan ook net om: als ze het weten, hou' dan je mond... als ze het niet weten, dan hebben ze, zoals wij dat noemen, « opzij » een woordje nodig.

— Maar hoe weet u, wanneer ze het weten?

— Ze weten het bijna altijd. Ik verdien dus niet alleen fluisterend mijn brood, maar zelfs zwijgend. Enfin, het spreekwoord zegt dan ook: spreken is zilver, zwijgen is goud. Beter kunt u echter vragen: hoe weet je, wanneer ze het niet weten? En dat is alleen een kwestie van aanvoelen. Vaak merk je het aan de ogen.

Souffluren is telepathie, over en weer. Als de souffleur even afwezig is met zijn gedachten, dan kun je er van opan, dat binnen de korst mogelijke tijd ook de acteur er « uit » is. Hij voelt dat namelijk en het feit, dat hij zich dus niet meer op je kan verlaten, maakt hem onzeker. Al hoeft je geen woord te



zegen, je aanwezigheid alleen al, daar in dat hok, geeft rust. Over welke capaciteiten de souffleur moet beschikken? Natuurlijk moet hij een behoorlijke algemene ontwikkeling bezitten en een perfecte talenkennis. De meeste stukken zijn nl. vertaald en hij moet de bedoeling even goed begrijpen als de toneelspeler zelf.

Dan moet z'n stem verdragend zijn en toch zacht, de uitspraak moet zuiver zijn, articulatie goed.

Nee, een bepaalde opleiding is er niet. Maar in géén geval is het souffleren het simpel oplezen van een tekst; wel moet je die nauwkeurig en op de voet volgen om direkt te kunnen inspringen als dat nodig is. Dat is, na vijftig voorstellingen wel eens moeilijk en vooral eentonig, maar gelukkig zijn er altijd wel weer invallers, nieuwelingen, die een frisse noot brengen in het geheel...

HIER IS UW KOFFER

Ook dát is waar! Het herinnert me aan die debutante uit Groningen, een jong meisje, dat zo dol en dolgraag « aan het toneel » wilde. Zes brieven had ze al geschreven aan de oude Chrispijn, maar ja, voor de kleine rolletjes zijn over het algemeen genoeg liefhebbers.

Tot-ie op een avond onverwachts een dienstbode-rol nodig heeft. De actrice, die deze tot nu toe vertolkte, was ziek geworden en... daar zat-ie vlak voor de première.

Ineens herinnert hij zich die juffrouw uit Groningen. Er wordt een telegram verzonden en 's middags, tijdens de repetitie, staat ze voor hem, blakend van ijver en blozend van dankbaarheid.

Nu was het niet veel, wat ze had te zeggen: welgeteld maar één zinnetje, wanneer de hoofdpersoon op reis gaat en zij hem zijn koffer brengt op het toneel.

— Alstublieft meneer, hier is uw koffer.

Twee keer repeteren, drie keer... nu nog een beetje losser van houding... vooruit maar, meent Chrispijn — zo gaat het wel.

En zo komt de avondvoorstelling. Tussen de coulissen staat het meisje met klamme handen en herhaalt voor zichzelf haar tekst: « Alstublieft meneer, hier is uw koffer... alstublieft meneer, HIER is uw koffer... alstublieft meneer... »

Dan krijgt ze een por, ze moet « op ». En keurig, glashelder zegt ze haar zinnetje: « Alstublieft meneer, hier is uw koffer! »

Maar de koffer heeft ze tussen de coulissen laten staan...

HOU UW MOND, MENEER!

— En het publiek? Merkt dát van de souffleur iets? Ik stel me zo voor, dat het een beetje ondanikbaar werken moet zijn.

zo'n heel jaar lang avond aan avond opgesloten te zitten in een hok... zonder gezien te worden en geapprecieerd.

— Dat laatste is natuurlijk niet juist. Geapprecieerd worden we door de actrices en acteurs én door de directie van het gezelschap uiteraard. Maar in het applaus delen we níét, nee, als u dat bedoelt.

» Hoewel, één keer per jaar toch wel. Dat is na de opvoering van de Gijsbreght, tijdens de Bruiloft van Kloris en Roosje. Dan gaat de kap er af en ook ik krijg mijn deel van het feestmaal — én van het applaus! Nou goed... we zijn ijdel genoeg, om het prèttig te vinden, laat ik er niet om jokken. Maar voor de rest merken we van het publiek niets, nee: het wéét dat we er zijn, maar het realiseert zich dat niet.

» Bij openlucht-voorstellingen is dat natuurlijk anders. Daar zit namelijk de souffleur in het midden op de eerste rij en ik kan me voorstellen, dat het een vreemd gezicht moet zijn, die man daar voortdurend te zien meeprevelen. Je wordt dan ook hardnekkig aangegaapt en één keer heeft een bezoeker eens verontwaardigd tegen me gezegd: « Meneer, kunt u uw mond niet houden? Als u het stuk persé wilt mee-lezen, doet u dat dan niet hardop! »

Een principieel tegenstander van de souffleur was in zijn tijd Willem Royaards. Hij meende, dat dit « aangeven van de tekst » de gemakzucht moest bevorderen bij zijn spelers.

Niet helemaal onjuist misschien waar het de ènkeling betreft, maar die vind je overal en in alle beroepen. Ik bedoel, de man die de gemakkelijkste weg kiest...

Serieuze toneelspelers echter, leren hun tekst zodanig, dat ze de souffleur alleen nodig hebben bij hoge uitzondering. « Spelen op de souffleur » komt dan ook nauwelijks meer voor, bij hen zeker niet.

Doch de artisten uit Royaard's school zijn nog altijd duidelijk te herkennen: Paul Huf bijvoorbeeld en Magda Janssen. En niet te vergeten natuurlijk, de nu 83-jarige mevrouw Royaards-Sandberg. Voor hen hoeft die souffleur er gerust niet te zitten...

Dat ik er toch zit... ik ben er maar wat blij om. Want ik vind mijn werk heerlijk. Ieder nieuw stuk, ieder klassiek stuk vooral, is steeds weer een openbaring, een feest op zichzelf en ik voel me, als vroeger daar op het schellinkje.

Met dit verschil, dat ik er nu « bij » hoor...

G. B.



Het publiek ziet hem niet, maar de spelers wel!

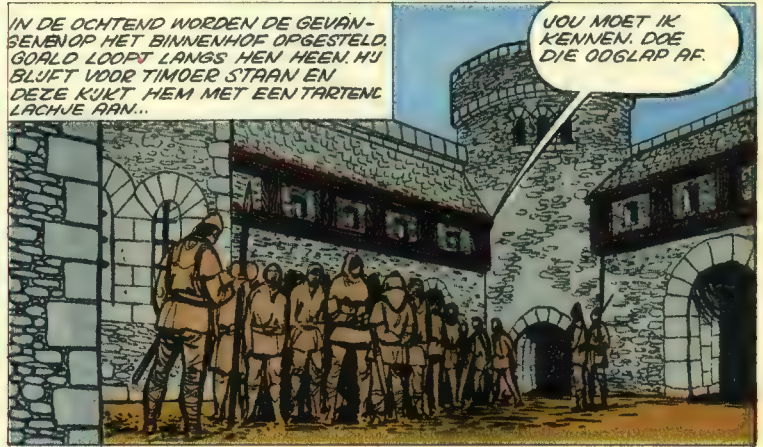


TIMOER



JE HEBT GELUK, TIMOER... IEMAND BESPIONNEERDE ONS... HI IS IN HET DONKER VERDVENEN.

PATER GILLES IK ZAL DIE RODE DOEK AAN HET KELDERRAAM VASTMAKEN. DAN BEGRUPT WILCHAR DAT HI VLUG MOET HANDELEN.



IN DE OCHTEND WORDEN DE GEVANGENEN OP HET BINNENHOF OPGESTELD. GOALD LOOPT LANGS HEN HEEN. HI BLIJFT VOOR TIMOER STAAN EN DEZE KIJKT HEM MET EEN TARTENT LACHVE AAN...

YOU MOET IK KENNEN. DOE DIE OOGGLAP AF.



INTUSSEN BIJ DE SLUIPPOORT...

IK ZEI VE ZO DAT JE VOORZICHTIG MOEST ZIJN, DOMMOOR! NU HEB VE JE WIEL TEGEN DE DEURSTUJ GEBOROKEN.

IK ZAL DE PAARDEN AFSPANNEN. HEER BEWAKER!



MIJN DOEK AF? HIER, GOALD!

TIMOER!... DAT DACHT IK AL!



INEENS KNALT ER EEN REEKZ ZWEEPSLAGEN. DE SOLDATEN VLUCHTEN IN WANORDE UITEEN VOOR DOLLE PAARDEN DIE DE BINNENPLAATS OPSTORMEN...



WILCHAR! DAT IS WILCHAR! KOM PATER GILLES, HI WENKT ONS!



DE VOLGENDE DAG, NADAT HI PATER GILLES VEILIG IN DE HUT HEEFT ACHTERGELATEN, RIJDEN TIMOER EN WILCHAR DOOR HET BOS VOORT.



HU ZEI TEGEN ONS: DE DERDE BOOM TEN OOSTEN VAN DE ELFENBRON.

EEN... TWEE... DRIE... DEZE ZAL HET ZIJN...



HIER, ER IS EEN GAT IN DE STAM...



BAH, WALGELIJK!... VOGELEIEREN.

TIMOER, PAS OP, DARE KOMT IEMAND!...

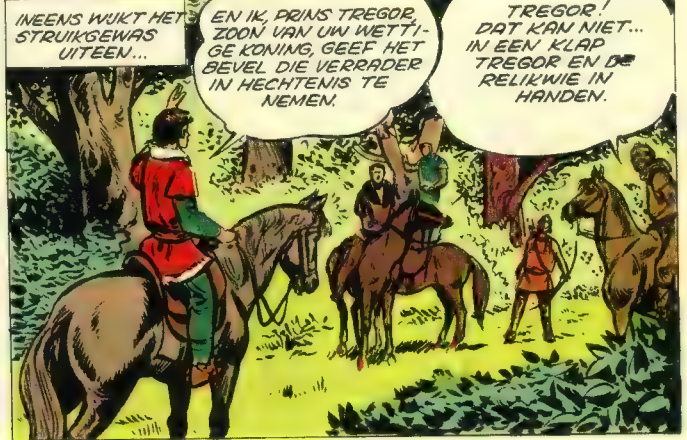
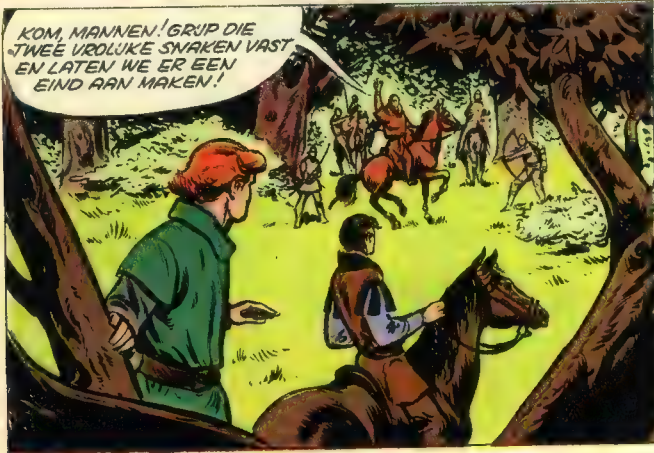


NOU, WEL BEDANKT, VRIENDEN! HIER WAS DUS DE RELIKWIEHOUDER VERBORGEN. DIT KOSTTE ONS WEINIG MOEITE. WIE HOEFDEN VULLIE MAAR TE VOLGEN.

DE KELT

Timoer ligt te ijlen in de gevangenis. Iemand komt hem helpen. Het is de monnik Gilles...

door SIRIUS





700



Toen de BMW 700 het levenslicht aanschouwde, vertelde Starter je al hoe onzeker de levenskansen van dit wagentje leken en hoe het belaagd werd. Maar BMW vocht door en nu staat het wel vast: BMW heeft het pleit gewonnen!

HET PUBLIEK OP ZIJN HAND!

De toestand was dramatisch. Het nieuwe BMW model diende zichzelf in de wereld aan zonder dat het wist of het werkelijk levensvatbaar was... en het publiek ontving het met open armen! In een onlangs gehouden autosalon kwam een journalist op het — simpele — idee een portier, die de uitgangskaartjes voor proefritten moest uitreiken, welke wagen het meest werd gevraagd. Het antwoord luidde onomwonden:

— De BMW 700 is verreweg het meest gewild. De mensen staan ervoor in de rij en de proefrijders zijn bekaf!

Vanwaar die geestdrift? Het is een feit dat het uiterlijk ook een hartig woordje meespreekt. De 700, gecarosseed door een Italiaanse stijkunstenaar, is uiterst fraai en edel van lijn. Hij verenigt de « new look » met een klassieke, Latijnse harmonie. Het hoeft wel geen betoog dat de dames bijzonder gevoelig voor die schoonheid waren! Maar de mannen deden ook een duit in het zakje... Het BMW binnenwerk ontpopte zich als origineel, doelmatig en stevig (we hebben het indertijd hier uiteengerafeld). De sportieve prestaties hoeven volstrekt niet onder te doen voor het comfort en de afwerking. Kortom, deze 700 had alle troeven in handen om de wereldmarkt te veroveren, behalve de duiten. En het publiek wachtte af... en toen gebeurde het wonder.

« DE BOZE REUS KRIJGT ONS NIET ! »

Overtuigd door zoveel beloften besloot de overheid van het Bondsland Beieren de Bayerische Motor Werke te redden van de reuzen die hen wilden 'oppeuzelen. Ze brachten hun mooie geld mee. Naderhand kocht de firma MAN van BMW een deel van haar vliegtuigafdeling op,

waardoor de Beierse fabriek weer helemaal vlot raakte en toch haar volle vrijheid behield. Nu kon ze de handen uit de mouwen steken. En daar ging weinig tijd overheen: tien maanden nadat de eerste 700 was uitgekomen, hadden al twintig duizend modellen de lopende band verlaten! Op het ogenblik is dit cijfer nog aanmerkelijk overtroffen en de fabrieken worden al uitgebreid. Een nieuwe fabriek wordt in Kontich (België) gebouwd, ze begint 23 augustus te draaien. De kleine 700 gaat de wereld veroveren en bindt dapper de strijd aan met de wagens die uit de reuzenfabrieken komen, de Dauphine, de Volkswagen, de Auto-Union en dergelijke...

« ONZE GROOTSTE RECLAME : DE RACES ! »

Toen de kleine 700 weer tot leven was gekomen, wilde hij laten zien waartoe hij in staat was. Hij kwam naar alle sterritten, naar alle races. Hij snorde over de renbanen en oogstte lauweren op lauweren... Is er een doeltreffender reclamemiddel een autorace?

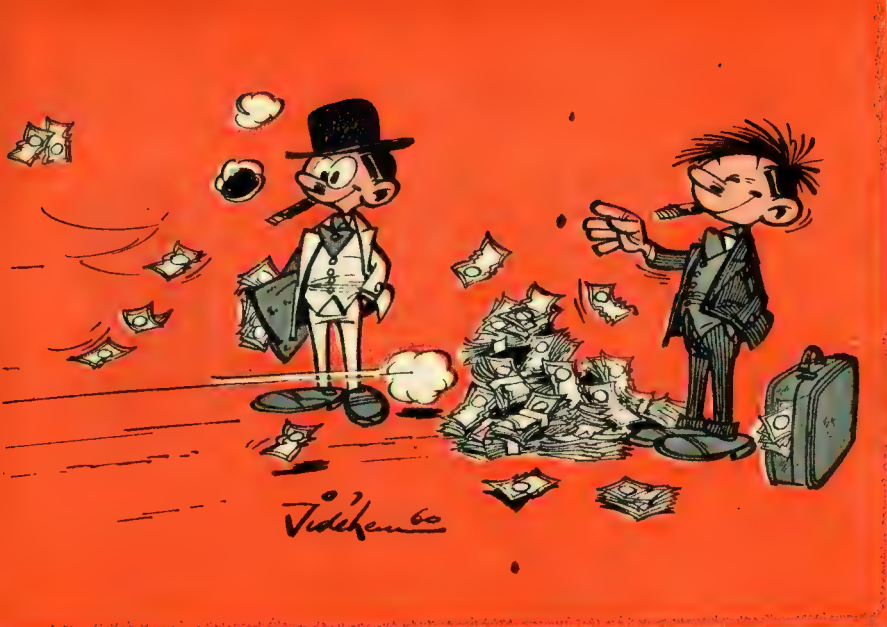
Ik wil het hier enkel hebben over de laatste prestatie van de 700, de verbluffende zege op de vermaarde Nürburgring. Een handig verbouwde coupé triomfeerde in de 1.000 cc klasse en versloeg onder andere Italiaanse en Franse snelheidsduivels, die in hun klasse als onoverwinnelijk te boek stonden.

De coureur Walter Schneider verklaarde ons:

— Er is niets wonderbaarlijks aan. De motor van mijn 700, die oorspronkelijk 30 pk produceerde, is tot 58 pk opgevoerd, dus bijna het dubbele! En hij heeft het prachtig volgehouden, waaruit blijkt wat hij waard is.

HET KON NIET UITBLIJVEN : HIER IS EEN SPORTMODEL...

Zulke aanmoedigingen moesten de technici van BMW wel in de verleiding brengen een sportmodel te bouwen. Dat is gebeurd. Een serie van duizend exemplaren is op de markt gebracht. De 2-cylinder motor krijgt twee



B M W

HEEFT HET PLEIT

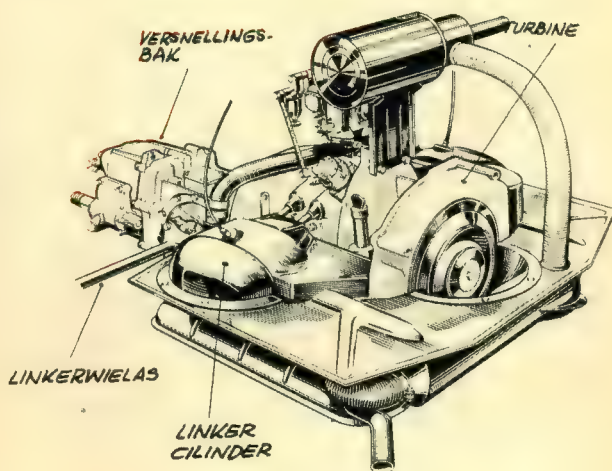
GEWONNEN !

Solex 34 PCI carburatoren, zuigers met hoge compressie, grotere kopkleppen en een speciale nokkenas. Aldus behandeld geeft de Flat-Twin 40 pk DIN bij 5.700 toeren per minuut in plaats van 30 pk bij 5.000 toeren per minuut. Dat staat in SAE pk (de meest gebruikte eenheid) gelijk met ongeveer 45 pk. Daar het een lichte wagen is, krijgen we een gewichts-vermogensverhouding van 15,7 kg per pk... wat aardige prestaties belooft. Oordeel maar :

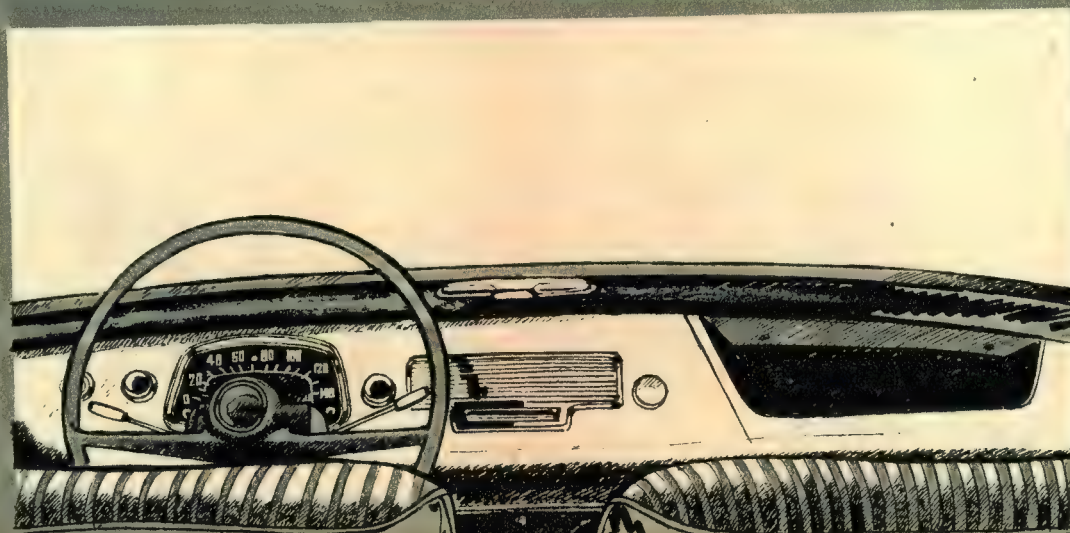
De 700 sport, die 7.000 omwentelingen per minuut kan halen, doet in de tweede versnelling 68 km, in de 3de 102 en in de 4de 140. Van 8 tot 80 km/u. duurt maar 12 seconden. Bij stilstaande start bereik je de 100 in 21,6 tellen. Al bij zijn eerste rit bezorgde de ingenieur-coureur Döhring hem de overwinning bij de race in Roszfeld, door niet alleen in eigen klasse te winnen, maar ook alle andere 1.000 cc G. T. wagens te kloppen !

• Een mooie start, kleine BMW !...

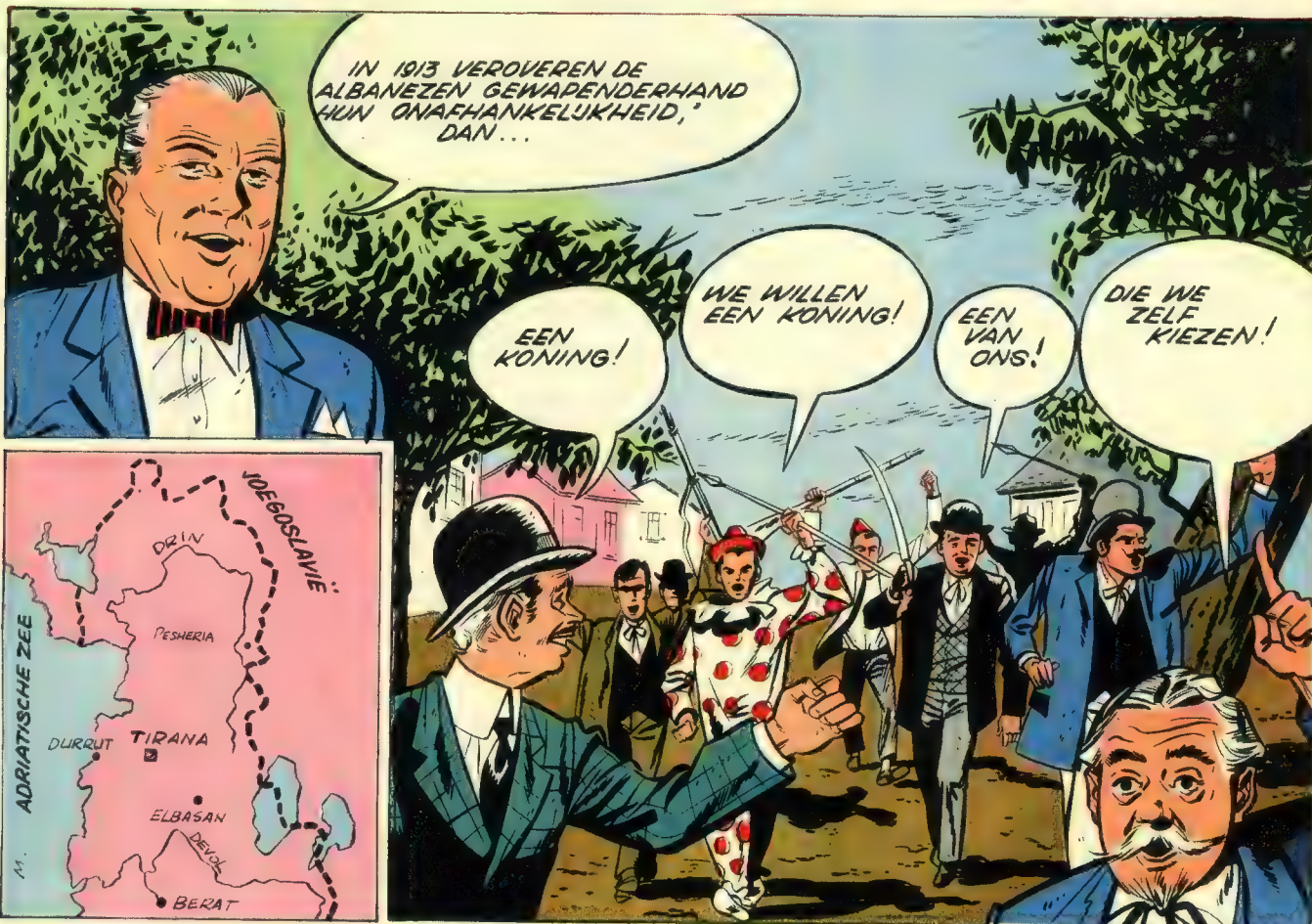
STARTER.



DE MOTOR VAN DE BMW 700. LET OP DE VOLLEDIGE BEDEKKING VAN DE MOTOR.



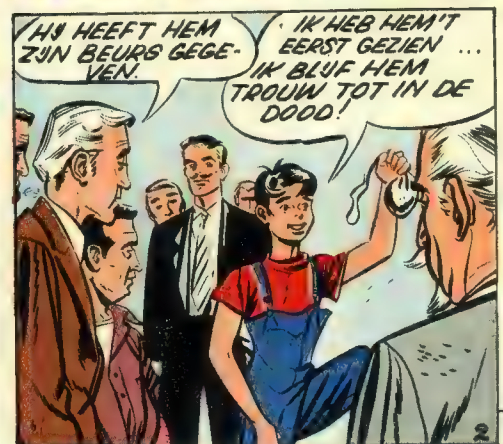
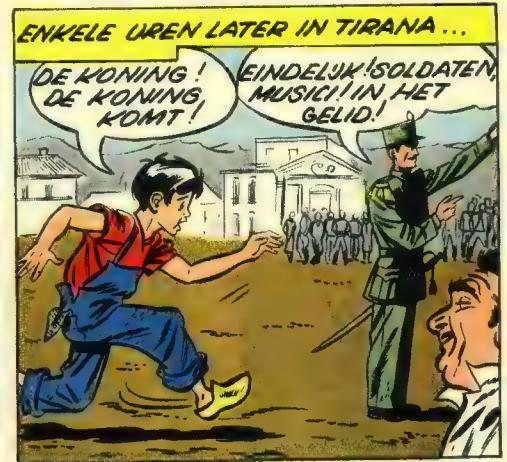
HET DASHBOARD VAN DE COUPÉ. DE AFWERKING IS MOOI, MAAR DE CONTROLEINSTRUMENTEN ZIJN POVERTJES. GEEN OLIEMETER, GEEN AMPERMETER. EEN ENKELE WIJZERPLAAT MET EEN SNELHEIDSMETER EN CONTROLELAMPIE VOOR DE OLIE, DE BATTERIJ EN DE KOPLAMPEN. VERDER ZOU GEEN DEKSEL OP HET HANDSCHOENKASTJE ZEKER OP PRJIS WORDEN GESTELD.



EEN VOLGENDE OCHTEND, ONDER DE ARTIESTEN VAN EEN ARM CIRCUS DAT BIJ DE GRIEKIS-ALBAANSE GRENS KAMPEERT...



OTTO I, KONING VAN ALBANIË



OTTO I, KONING VAN ALBANIË (vervolg).

OTTO VESTIGT ZICH IN HET PALEIS. VOOR HEM EN ZIJN VRIENDEN BEGINT EEN ECHT SPROOKJE...

VANAVOND EEN FEESTMAAL... MORGEN: EEDAFLEGGING VAN HET LEGER... FEESTMAAL... ONTVANGST VAN DE NOTABELEN...

LEKKER

MAAR ALS HET LEGER DE EED VAN TROUW AFLEGT...

IK WIL GEEN ENKEL BUURLAND DE OORLOG VERKLAREN, EN DIE JONGENS GAAN HET LIEFST NAAR HUIS TERUG.

TWEE DAGEN LATER IN TIRANA...

HU STUURT HET LEGER NAAR HUIS!

ONS VERDEDIGEN ALS WE WORDEN AANGEVALLEN?

WIE ZAL

HU HEEFT BEVOLEN DAT WE EEN DEEL VAN ONS BEZIT AAN DE ARMEN MOETEN GEVEN.

DAT IS EEN SCHANDAAL!

WAT? EEN ARMOEDZAASTER ALS KONINGIN?

HU WIL MET DE ARMSTE VROUW IN HET LAND TROUWEN

JE ONTSTEMT ZE ALLEMAAL. ER BROEIT OPDOER. GA ER MET ONS VANDOOR ZOLANG HET NOG TIJD IS...

IK? ER VAN DOOR? DAT NOOIT!

DE VIJFDE DAG...

HIER BEN IK EINDELIJK BIJ MIJN TROUWE ONDERDANEN...

MET UW WELNEMEN, SIRE, ZE SCHIJNEN U NIET TE VERWACHTEN!

HA HA! U DE KONING? WAT EEN GRAP!

HU IS AL VIJF DAGEN HIER...

!!!

HET IS DE TURKSE PRINS HALIM EDDIN. MAAR HELAAS, HI DEUPT NIET VOOR ONS!

WAT? IK ZELF BEN PRINS HALIM EDDIN MENSEN!

ALRAS HEEFT HIJ DE MENSEN OVERTUIGD. DE ALBANEZEN ZIJN RAZEND OMDAT ZE ZO GRUWELIJK BEETGENOMEN ZIJN.

SLA DIE BEDRIEGER DOOD!

IK BEWIJS HUN DAT IK DE ECHTE BEN!

AAN DE GALG MET HEM!

J. Joly

MAAR OF HIJ AL STROMEN VUUR BEGINT TE SPUIWEN...

GRIP DIE KERMISKLANI BEET! MORGEN KINOPEN WE HEM IN ALLE VORM OP!

EN DIE AVOND... ZE RICHTEN DE GALG OP... WAT HEB IK ME OP DE HALS GEAALD?

EEN VAN ZIJN KORTSTONDIGE ONDERDANEN IS HEM ECHTER TROUW GEBLEVEN.

BEWAAKT U HEM STRENG. EEN LEUK KARWEI, TERWIJL DE HELE STAD FEEST VIERT! KIJK, ZE STUREN U DIT!

FUN!

TWEE UUR 'S MORGENS...

ZE HEBBEN MEER DAN GENOEG GEHAD... DE SLEUTEL VINDEN IS MAAR KINDERSPEL

STIL! IK BEN DE HERDER AAN WIE U UW BEURS HEBT BEGEVEN.

?

DAARVAN HEB IK DEZE MAN-TEL EN DIT PAARD GEKOCHT.

HOE KAN IK JE BEDANKEN? DAT ZAL IK NOOIT VERGETTEN, KERELTJE!

EN ZONDER DE OCHTEND AF TE WAJEN...

VAAR WEL GALG! DITMAAL KUN JE NAAR ME FLUITEN, JE KRUIGT ME NIET.

HIJ WEEET TE VLUCHTEN. DIT VERHAAL IS ECHT GEBEURD. OTTO WITTE HAD DRIE DINGEN GELEERD DAT BEDROEG NIET LOVEND IS. DAT KONING ZIJN NIET MAKKELIJK IS. EN DAT ONDANKS ALLES EEN WELDAAD NOOIT VERLOREN IS.

HAD HIJ HEIMWEE? HIJ DEED NOOIT AFSTAND VAN ZIJN TITEL OTTO I, EX-KONING VAN ALBANIË. EEN RECHTBANK STOND HEM ZELFS TOE DIE TE VOEREN. HIJ IS IN 1959 TE HAMBURG OVERLEDEN 88 JAAR OUD, ZOALS HIJ GEBOREN WAS IN EEN ARMOEDIGE WOONWAGEN



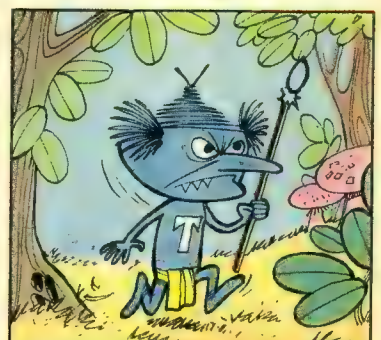
Petrus en zijn vriendjes vluchten uit het paleis. Ze gaan op weg naar het Haphabos...



We hebben al kennis gemaakt met de braadboa, die zijn slachtoffers met zijn blik roostert. Zijn lievelingsprooi is de reeds genoemde helmvogel, maar hij versmaadt ook groter wild niet. Dat is niet geruystellend voor onze vrienden.



De Hapsnuiters, roofdieren met een katekop en een libellelijf, jagen op ratten. Laat Brutus oppassen.



De dramelen zijn zulke ontombare wilden dat de koningen van Foras ze er nooit onder hebben kunnen krijgen...



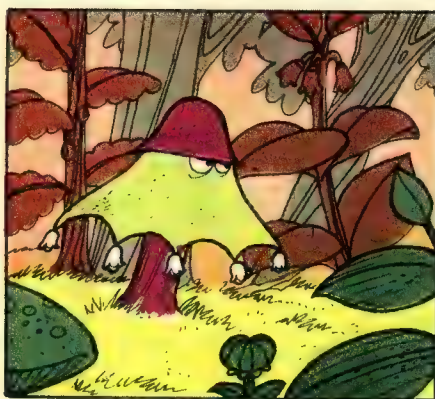
Hun zeden zijn vreemd: om te slapen hangen ze met hun tanden aan boomtakken en houden hun speer in hun hand.



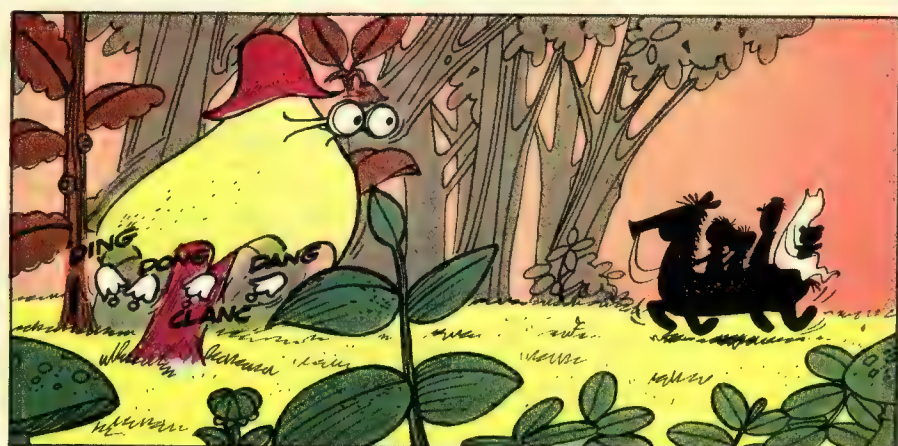
Om zich te voeden jagen ze op onverschillig wat zelfs op wilde appels. Ze zijn de enigen op Foras die daarvoor niet bang zijn.



Ze zien zelfs kans er vier of vijf tegelijk te vangen en poffen ze in de as.



Een buitengewone plant uit het Haphabos is de spionpaddestoel. Die groeit aan de bosrand en meldt nieuwe bezoekers.



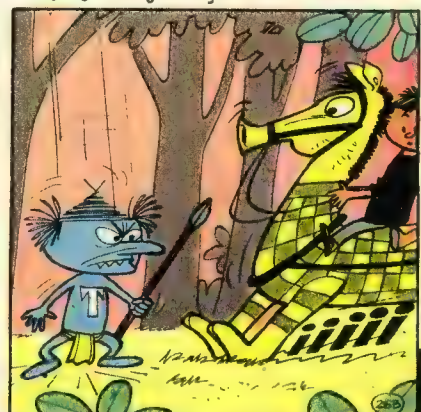
Als hij onze vrienden ziet wordt hij drie keer zo groot, terwijl zijn klokjes beginnen te luiden...



Meéén slaat een drameeet, die in een boom dutte, een ooglid op!



En terwijl de valse paddestoel schijnheilig een onverschillige houding aanneemt...

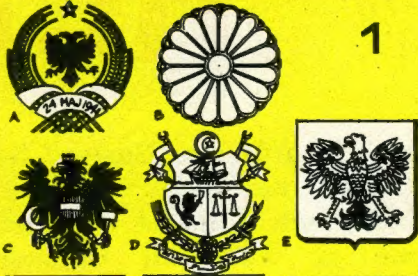


...deemt de woeste inboorling ineens voor het ros van onze helden op...

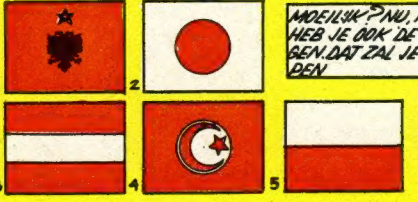
Wordt vervolgd

MENSEN EN LANDEN

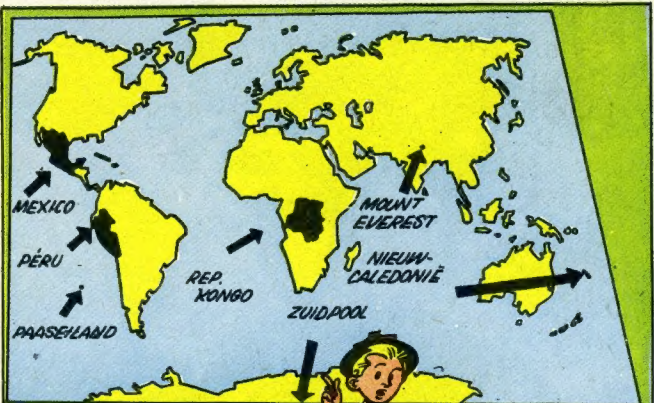
HIER ZIJN DE WAPENS VAN VIJF LANDEN. WEEFT JE ZE ALLEMAAL THUIS TE BRENGEN?



1



MOEILIK? NU, HIER HEB JE OOK DE VLAGGEN. DAT ZAL JE HERKENNEN!

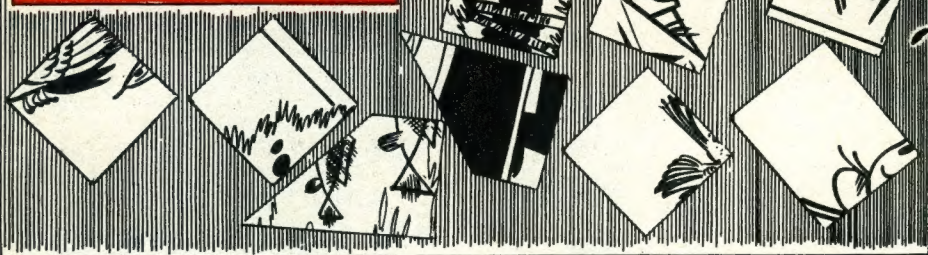


WE HEBBEN OP DEZE WERELD KAART ZEVEN LANDEN OF PUNTEN AANGEGEVEN WAAR MANNEN ZICH ALS VEROVERAARS HEBBEN ONTSCHEIDEN. HIER ZIJN DIE ZEVEN MANNEN. WEEFT JE OOK WAT ELK BEPRESTEERD HEEFT.

- A. HILARY
- B. CORTEZ
- C. AMUNDSEN
- D. COOK
- E. PIZARRO
- F. ROGGEVEEN
- G. STANLEY

2

HIER ZIJN DE 9 WERELDKUJSE STUKKEN VAN DE PUZZEL. BEHAAR ZE MET ZORG. NOG 9 NUMMERS EN HJ IS VOLLEDIG.



DEZE NAMEN VAN MENSEN OF PLAATSEN STAAN IN VERBAND MET EEN VAN DE BENOEMDE MANNEN DIE DOOR GAAG GEMOED ZIJN. VOORUIT, RAAD MAAR OP!

- A. HAWAII-EILANDEN.
- B. MONTEZUMA.
- C. RAPA NUI.
- D. SHERPA TENSING.
- E. ATAHUALPA.
- F. LIVINGSTONE.
- G. SCOTT.

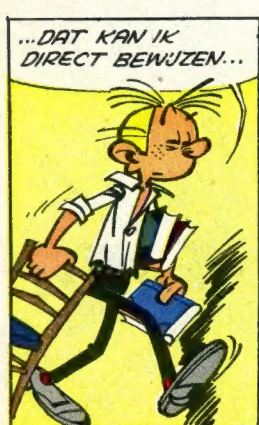
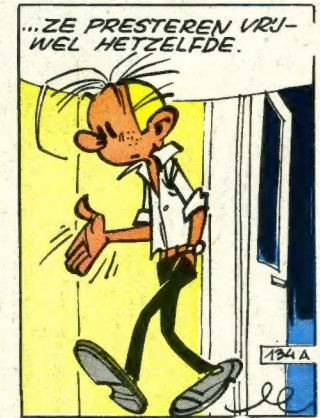
EDDY PRADÉ C.35.364

OPLOSSINGEN OP BLZ. 27

3

Guust

DOOR Jiddeken en Franquin



HET

« Er is iets niet in orde met Buster ! Sedert vanmorgen negen uur heb ik hem niet meer gezien. En het is nu al over drieën. Ik vraag me af waar hij uithangt... »



DUIVELSKERKHOF

P ROBEER het nog eens, George, zei Andy, en hij dook weer onder de open kap van de Bentley. Dixon ging aan de handzwengel rukken. Hij hoorde de krukas gewillig opnieuw draaien. Dan volgde een zacht gezoem. Eventjes maar. Toen was weer alles stil.

— Opnieuw...

Dixon sloeg weer aan. En weer eens. En nog eens. Hij richtte zich op en veegde het zweet van zijn voorhoofd.

— Een leuke bedoening, zei hij. Ik die dacht, dat we vanmiddag een tochtje naar zee zouden maken... en in plaats daarvan kan ik me doodwerken op die versleten handzwengel.

Andy kwam van onder de kap te voorschijn.

— Het spijt me, George.

Hij veegde zijn handen schoon aan een met olie besmeurde lap. Met gefronste wenkbrauwen stond hij te kijken.

— Ik begrijp er niets van. Een harde job om die ouwe dame weer leven in te blazen.

— Heb je genoeg benzine? vroeg Dixon.

— Genoeg om in te verdrinken.

— Wel, ik veronderstel, dat we dan zouden moeten kunnen starten.

Andy haalde ontmoedigd de schouders op en wreef verstrooid zijn neus droog met de oude lap.

Mary kwam in haar schort aan de deur staan kijken. Ze kruiste haar armen en keek kritisch naar de wagen.

— Gaat het niet? vroeg ze als terloops.

Andy sloeg zwiingend met zijn vuist tegen zijn voorhoofd.

— Wat doen jullie toch? vroeg Mary.

— We zijn ons voor de lol wat aan het inspannen.

— Wees nu maar niet zo sarcastisch. Ik dacht, dat we vanmiddag naar zee gingen. Ik moet zeggen, dat dit een bijzonder leuke zaterdagmiddag wordt. Hoeveel heeft dit oude tuig ons precies gekost?

— Och, hou je mond!

— Zeg eens, Crawford...

Dixon leunde geeuwend tegen de radiator.

— Schei nou uit, jullie twee. Als het niet gaat, gaat het niet. Hij grinnikte en keek rond.

— De burens hebben in ieder geval een kosteloos verzetje gehad.

Hij keek weer de straat in en plotseling veranderde zijn gezicht van uitdrukking.

— Hallo...

Ze volgden zijn blik. Mevrouw Brew kwam met vlugge, korte pasjes de straat afgewandeld, in hun richting. Haar gezicht stond angstig. Toen ze bij hen aangekomen was, hijgde ze naar adem.

— Het spijt me, dat ik u moet komen storen, Mijnheer Dixon. Even wachtte ze, buiten adem nog van het lopen.

— Niets hoor, Mevrouw Brew. Kom binnen en ga zitten.

Dixon nam haar bij de arm en leidde haar naar het tuinhok.

— Is er iets niet in orde? Toch niet met Bill?

— Nee, het is Buster. Sedert vanmorgen negen uur heb ik hem niet meer gezien. En het is nu al over drieën...

Ze vertelde hem wat er gaande was en dronk in haar opgewondenheid het ene kopje thee na het andere. Joe Frisk was haar beginnen te vertellen over het schieten van de vorige nacht — hij had toegegeven, dat hij de mannen kende. Het dateerde uit de tijd, toen hij zich niet in Dock Green vertoond had. En het was ook waar, dat ze het op hem gemunt hadden en hem achterna gezeten hadden. Ze hadden geprobeerd hem met hun auto aan te rijden. Toen had mevrouw Brem hem gevraagd, of hij ook wist waar zich het «Duivelskerkhof» bevond. Ook dat wist hij. Hij kende de plaats. Hij stond op het punt er een beschrijving van te geven. Maar opeens had hij opgehouden en gezegd, dat hij de rest voor de politie bewaarde. Alles wat ze nog uit hem wist los te krijgen, was de belofte, dat hij na zijn terugkeer van Thame de Dock Green politie zou vertellen, wat hij nog meer wist.

— En denk je, dat hij die belofte zal houden? vroeg Dixon, terwijl hij zijn pijp tussen zijn vingers heen en weer draaide.

— Ik geloof het wel, Mijnheer Dixon. Hij wilde er waarschijnlijk nog over nadenken... misschien om zichzelf in zijn verhaal zo min mogelijk te bekladden.

Mary en Andy hadden zwiingend toegeluisterd. Dixon stond van tafel op en nam zijn tabakzakje van de schoorsteenmantel.

— En wat is er nu aan de hand met Buster? Wat heeft hij met Joe Frisk te maken?

— Voor zover ik weet niets. En toch voel ik op de één of andere manier... Buster is niet meer te vinden, Mijnheer Dixon...

dat is de hele geschiedenis. Shirley en ik wachtten op hem met de lunch, maar... om kort te gaan, hij is al zes uur niet meer boven water geweest.

Mevrouw Brew staarde voor zich uit. Ze opende en sloot voortdurend haar handtas in een automatisch gebaar.

— Is er op dit ogenblik iemand thuis?

— Shirley is er, voor het geval Buster toch moest komen opdagen.

Ze hoorden plotseling een kloppen op de voordeur. Het klonk hard en bevelend. Mary stond op en ging rustig opendoen. Ze hoorden haar de nieuw aangekomenen begroeten. Toen kwam ze weer binnen, vergezeld van sergeant Grace Millard. Deze zag er erg netjes uit in haar politie-uniform.

Mevrouw Brew sprong op van haar stoel.

— Ik ben er zeker van, dat het over Buster gaat...

— Goedenmiddag, iedereen, zei Grace. Ja, ik kom hier voor Buster. Maar maak u geen zorgen, Mevrouw Brew. Buster heeft een fijn dagje gehad.

— Wat is er gebeurd?

— We werden een poosje geleden opgebeld... ik ben in Rowley straat geweest om u te verwittigen, maar uw Shirley heeft me hierheen gestuurd. Joe Frisk belde ons op uit het politiebureau van Thame... hij ontdekte de jonge Buster onder zijn zeildoek, toen hij zijn vracht wilde afladen. Dat schoffie was op de vrachtwagen geklommen en had zich verstopt terwijl u met Joe aan het praten was.

— Dat kleine snertjong! Dat is gemeen van hem! Hij weet hoe ongerust ik me maak...

— Het is niet helemaal zijn schuld, zei Grace. Hij vroeg aan de kleine Bert Abrahams na het vertrek van de vrachtwagen aan te kloppen en u te vertellen, dat hij met Joe meegegaan was. Maar Bertje werd door zijn moeder naar binnen gehaald en hij kreeg geen kans meer om u het nieuws te vertellen. Bovendien had Buster aan Bertje verteld, dat hij wegging om de schurken te vinden, die zijn vader in het ziekenhuis gebracht hadden.

Stilte. Toen schraapte Andy zich de keel.

— Waar is hij nu, Grace?

— In West Wycombe. Tenminste, daar zou hij nu moeten zijn. Joe Frisk zei, dat hij Buster thee zou geven en hem de plaats zou laten bekijken, omdat ze daar nu toch waren. Hij zou hem rond zeven uur naar huis brengen.

— Zo, zei Dixon.

Hij klopte bedenkelijk met zijn pijp in zijn handpalm.

Mevrouw Brew keek hem angstig aan.

— Wat is er, Mijnheer Dixon? Ik hoef me toch geen zorgen meer te maken?...

— Hm, nee natuurlijk, alles gaat goed. Hij trakteert het joch op thee. Prachtig. Het kon niet beter...

Mary keek hem gespannen aan.

Mevrouw Brew knipte haar handtas dicht en knoopte resoluut haar mantel.

— De hemel zij dank, dat alles in orde is, zei ze. Maar ik zal toch pas helemaal gerustgesteld zijn als hij weer veilig thuis is. Dank u, Juffrouw Millard, en u, Mijnheer Dixon. En neem me niet kwalijk, dat ik u ben komen lastig vallen.

— Niets hoor. En kom maar kijken, zodra het nodig is, zei Dixon. Laat ons in ieder geval weten, wanneer hij thuis komt.

Hij wachtte tot de voordeur dichtgevallen was en Mary terug in de kamer was. Toen borg hij zijn pijp op en keek hen alleen ernstig aan.

— Luister, zei hij. Als Frisk iets met die bandieten te maken heeft, dan zijn ze hem nu op het spoor... of het nu pikzwarte nacht is in Dock Green of een zonnige zomermiddag in West Wycombe. En als Joe Frisk in moeilijkheden komt, dan geldt dat ook voor Buster.

— Waarmee je wil zeggen? vroeg Andy.

— Waarmee ik wil zeggen, dat die bedonderde kar van jou op de één of andere manier moet starten. We maken een tochtje naar West Wycombe. Als de vrachtwagen nog daar is, of we ontmoeten hem onderweg, dan is alles in orde. We escorteren Buster en Joe dan veilig naar huis.

— En als dat niet zo is? vroeg Grace.

Dixon keek haar 'n ogenblik veelbetekenend aan. Toen zei hij:

— We moeten die wagen op gang zien te krijgen, Andy.

Wordt vervolgd.

